Salvaţi din furtuna mării

Povestea unui tânăr, a unei salvări emoţionante şi a mai multor vieţi mântuite

O.F. Walton

Editura FĂCLIA
Originally published as:
Saved at Sea by O.F. Walton

Translated into Romanian with the permission from Christian Focus Publications

This book has been published into Romanian language with the support of The Roundwood Trust, UK.

Prima ediţie în limba română, 2007

EDITURA FĂCLIA
Str. Făcliei, nr. 36/D, Oradea, 410181, Bihor
Tel. /Fax: 0259 – 419318
E-mail: făcliardslink.ro
Internet: www.făclia.ro

ISBN: (10) 973 – 8448 – 24 – 7 (13) 978 – 973 – 8448 – 24 – 7
Traducere de ESTERA CIOBANU Redactor: LAURA NEMŢUŢ
Tipar: Tipografia ROMFLAIR SRL, Oradea.
Tel: + 40 (O) 259 – 43 77 93; E-mail: officeromflair.ro, www.romflair.ro

Un copil orfan care locuieşte într-un far, o furtună cumplită, o salvare uimitoare, o reuniune fericită şi o descoperire minunată – am fost fascinată de această poveste încă de la început.

Viaţa lui Alick la far este o îmbinare de singurătate, mulţumire, teamă, bucurie, tragedie şi dragoste.

În faţa tuturor acestor suişuri şi coborâşuri, bunicul său, supraveghetorul farului, face uimitoarea descoperire că, orice i-ar rezerva viitorul, Iisus Cristos este Stânca pe care se poate sprijini.

Sper că această poveste te va capta şi pe tine aşa cum m-a captivat pe mine şi că te va provoca să te gândeşti dacă poţi spune împreună cu Alick: *„Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin”*.

Marina MacRae Edinburgh, Scoţia

CUPRINS

Gânduri suplimentare...130

Ziua în care am venit pe lume a fost una neobişnuită. Valurile se izbeau în far, iar vântul vuia cu furie în toate părţile. Dacă farul n-ar fi fost foarte bine clădit pe o stâncă tare, puternică, adânca şi învolburata mare l-ar fi putut înghiţi cu tot ce era în jur.

Era o furtună teribilă. Bunicul meu mi-a spus că de când venise să locuiască pe insulă, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, nu mai văzuse niciodată o asemenea furtună.

În ziua aceea, multe vapoare au înaintat în larg în furtună şi multe vieţi s-au pierdut. Dar în mijlocul furtunii, atunci când vântul era mai aspru şi valurile mai puternice, când spuma şi stropii mării au acoperit în întregime ferestrele farului, atunci am venit pe lume eu, Alick Ferguson.

M-am născut într-o zi neobişnuită şi într-o casă ieşită din comun. Farul era situat pe o insulă, la o distanţă de patru mile de uscat. Insula nu era foarte mare; din mijlocul ei, de jur-împrejur puteai vedea marea – care uneori era albastră şi liniştită, alteori neagră ca şi

cerneala, mugind şi lovind cu furie stâncile micuţei insule. Farul era aşezat pe o stâncă abruptă, într-o parte a insulei. Seară de seară, aprindeam lămpile farului la lăsarea nopţii.

Îmi pot aminti cum, copil fiind, obişnuiam să mă uit fascinat la acele lumini. Puteam sta ore în şir privindu-le cum se rotesc şi își schimbă culoarea. Prima era o lumină albă, apoi una albastră, apoi una verde – şi din nou una albă. Şi pe măsură ce vapoarele se îndepărtau, acestea se uitau întotdeauna cu băgare de seamă la luminile noastre prietenoase şi evitau astfel stâncile de care le avertizau luminile.

Bunicul meu, bătrânul Sandy Ferguson, a fost unul dintre oamenii farului, a cărui datorie era să aibă grijă ca, în fiecare noapte, lămpile să fie în ordine şi aprinse. Era un om în vârstă, harnic şi deştept, care își făcea munca bine şi cu voioşie. Marea sa dorinţă era să-şi poată păstra postul până voi fi eu în stare să-i iau locul.

Aveam aproape 12 ani în momentul în care începe istoria mea, şi cu fiecare zi ce trecea mă făceam tot mai mare şi mai puternic. Bunicul era mândru de mine şi spunea că în curând voi fi un tânăr bărbat, iar el mă va pune în locul lui ca să am grijă de far.

Eram foarte încântat de neobişnuita mea casă şi nu aş fi schimbat-o pentru nicio alta din lume. Mulţi oameni ar fi considerat-o ciudată, dar noi rareori vedeam partea ei neobişnuită; o dată la două luni, omul farului avea permisiunea să meargă pe coastă pentru câteva ore. Eu eram foarte fericit şi mă gândeam că nu există alt loc pe lume ca micuţa noastră insulă.

Aproape de turnul farului se afla casa în care locuiam eu şi bunicul meu. Nu era o casă mare, dar era foarte plăcută. Toate ferestrele aveau vedere la mare, iar când acestea erau deschise, aerul tăios de mare pătrundea înăuntru. Toată mobila din casă aparţinea farului şi fusese acolo cu mult înainte ca bunicul meu să vină să locuiască pe insulă. Ceştile, farfurioarele şi farfuriile noastre, toate aveau pe ele numele farului inscripţionat cu litere mari, aurii şi o mică poză cu farul şi valurile neînfricate în jurul lor. În copilărie mi se păreau tare drăguţe.

Nu aveam prea mulţi vecini. De fapt, pe insulă mai exista o singură casă, de cealaltă parte a turnului farului. Casa aparţinea

domnului Miliar, care se ocupa de îngrijirea farului împreună cu bunicul meu. Dincolo de cele două case se afla o curte în mijlocul căreia era o pompă de unde ne luam apă. Curtea era străbătută de un zid înalt, ce ne asigura un mic adăpost de furtună. Dincolo de această curte erau două grădini despărţite prin nişte grilaje de fier. Grădina lui Miliar era foarte neîngrijită, părăginită şi plină de urzici, scaieţi, cruciuliţe şi tot felul de buruieni, asta din cauză că domnul Miliar avea şase copii mici şi nu avea timp să se ocupe de ea.

În schimb, grădina noastră era admiraţia oricui venea să viziteze insula. Eu şi bunicul lucram aici în fiecare zi când era vreme bună şi ne mândream cu ea îngrijind-o cât puteam de bine. Cu toate că marea era aşa de aproape, grădina noastră producea vegetale şi fructe foarte frumoase, iar pe marginile ei era plin de flori, trandafiri de dulceaţă, panseluţe, agăţătoare şi multe alte plante cărora aerul mării nu le dăuna.

În preajma grădinii se întindea un teren de o mărime potrivită – plin cu deluşoare, pe care iepurii de câmp, care erau foarte mulţi pe insulă, alergau fără-ncetare. La capătul acestuia era un mal stâncos şi un mic dig construit în mare.

Pe digul acesta obişnuiam să stau în fiecare dimineaţă de luni pentru a urmări vaporul care venea pe insulă o dată pe săptămână.

Sosirea vaporului era pentru noi un mare eveniment. Eu şi bunicul meu, domnul şi doamna Miliar împreună cu copiii veneam cu toţii jos, la mal, pentru a-i ura bun venit. Acest vapor ne transporta provizii pentru o săptămână, dintr-un oraş situat la câteva mile depărtare şi, deseori, aducea o scrisoare pentru domnul Miliar sau un ziar pentru bunicul meu.

Bunicul nu primea multe scrisori pentru că nu prea avea cunoştinţe. Deoarece locuise pe insula singuratică în cea mai mare parte a vieţii lui, se izolase oarecum de lume. Nu mai avea legături cu nimeni, cu excepţia tatălui meu, despre care nu ştiam nimic. Nu l-am văzut niciodată pentru că plecase cu ceva timp înainte să mă fi născut eu.

Bunicul obişnuia să spună despre tatăl meu că a fost marinar şi un bun cetăţean, un bărbat înalt, puternic şi tânăr. A adus-o pe mama pe insulă şi a lăsat-o în grija bunicului meu, iar el a plecat într-o călătorie în Australia. Părăsise insula cu acelaşi vapor mic care venea aici în fiecare luni dimineaţă. Bunicul meu stătea la capătul digului, urmărind vaporul ce înainta în larg, iar mama flutura batista până când la orizont nu se mai vedea niciun abur. Bunicul mi-a povestit deseori cât de tânără şi drăguţă arăta mama în acea dimineaţă. Tata a promis că ne va scrie curând, însă nu am primit nicio scrisoare de la el. În fiecare dimineaţă de luni, mama a coborât în josul digului, timp de trei ani, pentru a vedea dacă nu primeşte vreun rând de la soţul ei marinar.

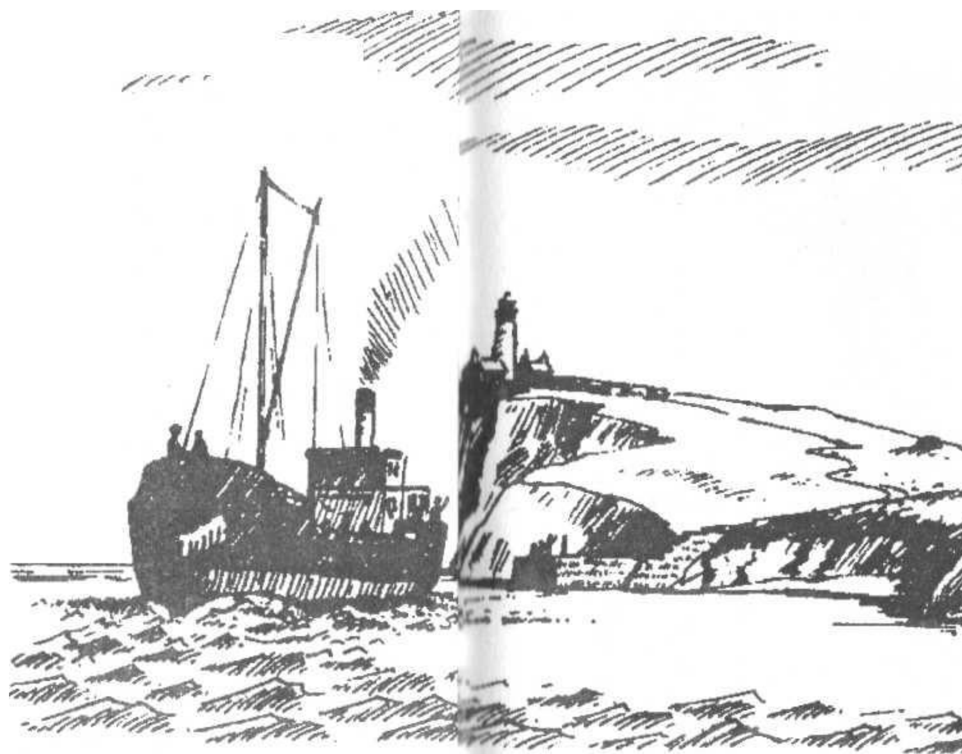
După o vreme însă pasul ei a încetinit, iar faţa i-a pălit şi, în cele din urmă, a fost

prea bolnavă ca să mai meargă jos, pe piatra digului, să aştepte vaporul în dimineţile de luni. La scurtă vreme după aceasta am rămas orfan.

Din ziua aceea, ziua în care mama mea a murit, bunicul mi-a devenit şi mamă, şi tată. Făcea totul pentru mine, şi oriunde pleca sau orice făcea mă lua cu el. *00*%%%%

Când am crescut – el m-a învăţat să scriu şi să citesc pentru că, bineînţeles, pe insulă nu era vreo şcoală la care să pot merge. Am învăţat de asemenea să întreţin lămpile şi să lucrez în grădină. Zi de zi, viaţa noastră a decurs foarte paşnic, până când am împlinit vârsta de doisprezece ani. Îmi doream uneori să se întâmple ceva nou, să se producă o mică schimbare pe insulă. Şi, în cele din urmă, a apărut o schimbare.

Salvaţi din furtuna mării

Într-o după-amiază mohorâtă de noiembrie, eu şi bunicul meu stăteam la un ceai. Toată dimineaţa săpasem în grădină. După-masă însă vremea se făcuse aşa de umedă şi furtunoasă că am rămas înăuntru.

Ne sorbeam ceaiul liniştiţi, făcând planuri pentru ziua următoare, când deodată se deschise uşa şi domnul Miliar îşi vârî capul înăuntru.

20”.

Salvaţi din furtuna mării

Flacăra de pe mare

„Sandy, vino repede”, spuse el. „Uite!”

Şi eu, şi bunicul ne-am repezit la uşă şi ne-am uitat în zare, deasupra mării. Acolo, în partea de nord, la aproximativ trei mile depărtare de noi, am văzut o flacără. A strălucit pentru un moment sau două, luminând marea învolburată şi furtunoasă, dar apoi am pierdut-o din faţa ochilor şi s-a făcut din nou întuneric.

„Ce este aceea bunicule?” am întrebat. Dar el nu mi-a răspuns.

„Nu avem vreme de pierdut, Jem”, spuse el; „să mergem în larg cu barca, omul meu!”

„Marea este cumplită”, spuse Miliar, uitându-se la valurile care loveau cu sălbăticie rocile.

„N-are importanţă, Jem”, insistă bunicul meu, „trebuie să ne dăm toată silinţa”. Au coborât amândoi la ţărm, iar eu i-am urmat.

„Ce se întâmplă, bunicule?”, am întrebat din nou.

„Ceva nu e-n regulă acolo”, spuse el, arătând înspre locul în care văzusem lumina. „Acela este semnalul pe care îl fac oamenii de fiecare dată când se află în pericol şi au nevoie de ajutor”.

„Te duci la ei, bunicule?”

„Da, dacă putem scoate barca în larg” zise el. „Jem, eşti gata?”

„Lasă-mă să vin cu tine, bunicule”, am spus, „poate că o să vă fiu de ajutor”.

„Bine, băiatul meu”, rosti el, „o să încercăm să vedem dacă o putem scoate afară”.

Pot vedea şi acum acea scenă cu ochii minţii, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Bunicul şi domnul Miliar se străduiau din răsputeri să îndepărteze barca de mai vâslind, timp în care m-am alăturat şi eu lor aşezându-mă pe unul din locuri şi încercând s-o cârmuiesc, dar în zadar. Mi-o pot aminti pe săraca doamnă Miliar stând pe dig, cu o eşarfă pe cap, privindu-ne, şi cele două fetiţe ale ei care i se ţineau de rochie, îmi pot aminti valurile, ce păreau că se înalţă tot mai mult cu fiecare clipă, gata să sfărâme micuţa noastră barcă. Şi pot vedea faţa dezamăgită a bunicului meu, care după îndelungi încercări neizbutite s-a văzut nevoit să renunţe.

22”.

Salvaţi din furtuna mării

„Mă tem că e-n zadar, Jem” spuse el în cele din urmă, „nu avem destule mâini ca să o putem manevra”.

Aşa că ne-am întors la mal cu greu şi ne-am plimbat în susul şi în josul digului. N-am mai putut vedea nimic. Era o noapte întunecată, şi pe toată suprafaţa mării se întindea un întuneric deplin.

Lămpile farului ardeau strălucitor de mai bine de două ore. Era rândul lui Miliar să vegheze, aşa că s-a întors în turn, iar eu şi bunicul am rămas pe dig.

„Nu se poate face nimic, bunicule?” „Mă tem că nu, băiatul meu; nu putem face nicio mişcare împotriva acestei mări; dacă se mai potoleşte puţin, vom încerca din nou”.

Dar marea nu s-a liniştit. Ne-am plimbat în susul şi în josul digului fără să vorbim aproape deloc.

La un moment dat, o rachetă se înălţă spre cer, evident, din acelaşi loc în care văzusem flacăra.

„Uite din nou o rachetă, Alick! Bieţii oameni! Mă întreb câţi sunt”.

Flacăra de pe mare

„23

„Chiar nu putem face nimic?”, am întrebat din nou.

„Nu, băiatul meu”, spuse el, „este peste puterile noastre să înfruntăm marea. E o noapte teribilă. Îmi aminteşte de noaptea în care te-ai născut tu”.

Aşa a trecut noaptea. Nu ne-am gândit nicio clipă să ne ducem la culcare, ci ne-am plimbat în susul şi în josul digului cu ochii aţintiţi spre locul în care văzusem luminile. Timp de câteva ore, din când în când erau lansate rachete; dar în cele din urmă au renunţat şi nu se mai vedea nimic.

24.

Salvaţi din furtuna mării

„Nu mai au rachete" remarcă bunicul. „Bieţii oameni! Aici este o treabă dificilă".

„Ce nu e-n în regulă cu ei, bunicule?" am întrebat. „Sunt stânci acolo!"

„Da, acolo este colţul de stâncă Ainslie; acela e un loc primejdios – un loc foarte periculos. Multe vase au fost distruse acolo!"

În cele din urmă s-a luminat şi o lumină frumoasă, gri s-a răspândit peste mare. Puteam distinge acum de la mare depărtare catargele vaporului.

„Uite-l acolo, săracul vapor!" spuse bunicul, arătând în direcţia vaporului. „Este aproape de colţul de stâncă Ainslie – cred!"

„Vântul s-a mai domolit, nu-i aşa?", am întrebat.

„Da, şi marea e un pic mai liniştită" spuse el. „Anunţă-l şi pe Jem, Alick".

Jem Miliar a venit în grabă la dig, cu braţele pline de frânghii.

„Bine, Jem, băiatul meu" spuse bunicul. „Să mergem; cred că o putem manevra acum".

Am sărit aşadar în barcă şi ne-am îndepărtat de dig. Era o luptă înfricoşătoare

„25

cu vântul şi cu valurile. O bună bucată de vreme am crezut că nu vom putea merge împotriva lor. Amândoi bărbaţii erau istoviţi, iar Jem Miliar părea gata să renunţe.

„Nu te lăsa, Jem, băiatul meu”, spuse bunicul, „gândeşte-te la toţi oamenii de acolo. Hai să mai încercăm o dată!”

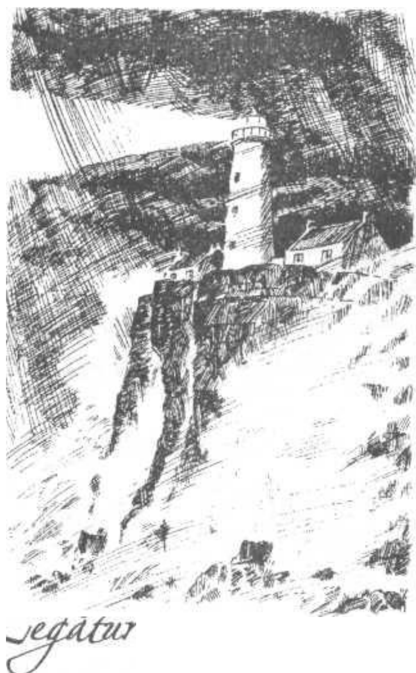
Aşa că au făcut un efort uriaş, şi digul a rămas puţin în urmă. Încet-încet, am mai înaintat ceva. Încet, foarte încet, doamna Miliar, care stătea pe ţărm, dispărea din vi

zorul nostru, iar catargele distruse ale vaporului păreau să se mai apropie un pic. Valurile erau încă teribil de puternice şi ameninţau să ne înghită barca în orice clipă. Oare erau în stare bunicul şi domnul Miliar să reziste până să ajungă la vapor, care era încă la o distanţă de mai bine de două mile?

„Ce este acesta?”, am întrebat cu un glas plângăreţ în momentul în care am văzut un obiect închis la culoare ridicându-se şi scufundându-se odată cu valurile.

„Sigur e un vas!” spuse bunicul meu. „Uite, Jem!”

Ceea ce zărisem acolo era un vapor. Un minut mai târziu s-a apropiat de noi, şi aproape că îl puteam atinge.

„Au pierdut controlul vaporului. Vâsleşte mai departe, Jem!”

„O, bunicule!” am spus, dar vântul bătea aşa de tare că nu-l puteam face să mă audă decât strigând – „bunicule, crezi că erau mulţi oameni pe vapor? Ce s-a întâmplat?”

„Cred că au încercat să meargă în larg, dar vaporul a fost măturat de valuri”, mă lămuri bunicul. „Nu te lăsa, Jem!” Deoarece Jem Miliar nu era un om foarte puternic, părea gata să cedeze.

Avansasem considerabil, ajungând acum la mai bine de jumătate de drum dintre barcă şi vapor. Se părea că cei de la bord ne văzuseră, pentru că o nouă rachetă a fost lansată. Fireşte, au păstrat una, ca o ultimă speranţă în cazul în care va trece cineva pe acolo.

Pe măsură ce ne apropiam am putut vedea că era un vapor mare şi am reuşit să distingem mulţi oameni mişcându-se pe punte.

„Bieţii oameni, sărmanii de ei!” spuse bunicul meu. „Vâsleşte mai departe, Jem!”

Ne-am apropiat de vapor, până la o distanţă de unde puteam vedea cât de cât mai clar. Se ciocnise de colţul de stâncă Ainslie, iar pupa sa era sub apă şi valurile loveau cu sălbăticie în punte. Am putut vedea un om agăţându-se de manevrele ce

mai rămăseseră şi care încerca să menţină catargele rupte ale vaporului.

Nu voi uita acea privelişte până în ziua când voi muri! Văzând această imagine, bunicul şi Jem au vâslit cu disperare.

30

Salvaţi din furtuna mării

Legătura salvată

31

Şi acum, pentru că ajunsesem aşa de aproape de vas, dacă nu ar fi fost acea furtună furioasă am fi putut vorbi cu cei de la bord. Am tot încercat să ne apropiem de vaporul distrus, dar furia valurilor puternice şi neînduplecate îl îndepărtau de noi.

Câţiva dintre marinari s-au apropiat de marginea bărcii şi ne-au aruncat o frânghie. Ne-a luat ceva vreme până am reuşit s-o prindem, dar în cele din urmă, în timp ce eram traşi de ea am prins-o, şi bunicul a legat-o strâns imediat.

„Acum!”, strigă el. „Stai pe poziţie, Jem! Trebuie să salvăm acum pe câţiva dintre ei!”, şi a vâslit barca încercând să se apropie cât mai

mult de vapor.

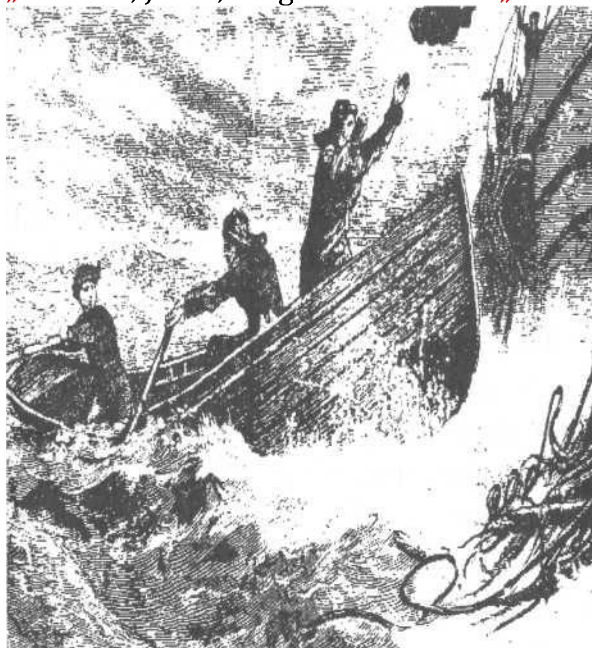
Oh! Cum îmi bătea inima în clipele acelea, în timp ce mă uitam la toţi bărbaţii şi femeile care se îngrămădeau către locul în care era fixată frânghia.

„Nu-i putem lua pe toţi”, rosti bunicul meu frământat; „trebuie să tăiem frânghia în momentul când avem atâţia oameni câţi poate ţine corabia”.

M-am înfiorat gândindu-mă la cei care vor fi lăsaţi în urmă.

Ne-am apropiat atât de tare de vapor încât oamenii de la bord puteau să prindă un moment potrivit, după ce trecea un val uriaş, iar marea se mai domolea o clipă, şi să sară în corabie.

„Fii atent, Jem!”, strigă bunicul meu. „Aici e primul”.

32.

Salvaţi din furtuna mării

Un bărbat apucase de frânghie, ţinând în mâini ceva ce părea a fi o legătură. Când ne-am apropiat mai tare, el a prins momentul şi a aruncat-o la noi.

„E un copil, Alick!” spuse el; „pune-l jos lângă tine”.

Am aşezat legătura la picioarele mele, iar bunicul a strigat: „Acum încă unul, băieţii mei!”

Dar în acel moment, Jem Miliar s-a uitat peste umărul său. „Sandy! Fii atent!” spuse el aproape ţipând.

Bunicul s-a întors. Un val uriaş, cum nu mai văzusem vreodată, se apropia de noi. În clipa următoare puteam fi striviţi de violenţa valului care se îndrepta spre corabie şi am fi pierit cu toţii.

Bunicul a dat repede drumul funiei, şi ne-am îndepărtat cu corabia înainte ca valul să ne ajungă. Dar apoi s-a auzit un zgomot puternic, ca o bubuitură teribilă de tunet, şi valul s-a lovit de colţul de stâncă Ainslie. Momentul acela a fost aşa de înspăimântător că de-abia mai puteam respira.

„Acum să ne întoarcem să salvăm mai mulţi oameni!” strigă bunicul meu după ce valul a trecut.

Ne-am uitat în jur, dar vaporul nu se mai vedea. Dispăruse precum un vis atunci când te trezeşti din somn şi parcă n-ar fi fost niciodată. Valul puternic distrusese partea din spate a vasului sfărâmându-l în mii de bucăţele. Nu se mai zărea nimic din vapor sau din echipajul său, ci doar câteva bucăţi de lemn care pluteau!

Bunicul şi domnul Miliar au vâslit în grabă spre urma lăsată, dar ne-a luat ceva timp până să ajungem la ea, pentru că am fost duşi de valuri la aproape o milă depărtare, iar furtuna părea să se înteţească tot mai mult.

Când, în cele din urmă, am ajuns la acel teribil colţ de stâncă Ainslie, era prea târziu să mai salvăm măcar o singură viaţă. Fără îndoială, cei mai mulţi oameni au fost duşi în jos de vârtejul creat de scufundarea vaporului, iar restul au fost ridicaţi şi scufundaţi din nou de valuri, înainte ca noi să-i putem prinde.

Nu voiam să ne pierdem speranţa de a mai salva câteva vieţi, aşa că ne-am mai luptat cu valurile câtăva vreme. Dar, în cele din urmă, ne-am dat seama că era zadarnic şi am fost nevoiţi să ne întoarcem.

Toţi au pierit, cu excepţia copilului care

stătea la picioarele mele. M-am aplecat spre el şi l-am auzit plângând, dar era aşa de bine legat într-o pătură că nu îl puteam vedea sau desface de acolo.

Trebuia să ne luptăm din răsputeri ca să ajungem la far. Datorită faptului că vântul era de partea noastră, nu a fost aşa de greu să ne întoarcem precum fusese când ne-am dus în larg, dar marea ne stătea încă împotrivă, şi în multe clipe ne aflam în mare pericol. Îmi ţineam privirea aţintită spre lămpile farului şi cârmuiam corabia cât puteam eu de drept. Oh! Ce bucuroşi eram să vedem acele lumini prietenoase tot mai aproape. În cele din urmă am putut distinge digul şi pe doamna Miliar care era tot acolo şi se uita după noi.

„Nu aţi putut salva pe niciunul dintre ei?” ne întrebă ea pe când urcam scările.

„Nimic mai mult decât un copil”, răspunse bunicul trist. „Doar un copilaş, asta e tot. Ei bine, ne-am dat toată silinţa, Jem, băiatul meu”.

Jem mergea în urma bunicului, cu vâslele pe umeri. Eu eram

ultimul, cu mica legătură în braţe.

Copilul încetase să mai plângă acum, părea să doarmă şi era aşa liniştit! Doamna Miliar a vrut să ia copilul de la mine şi să

36.

Salvaţi din furtuna mării desfacă pătura, dar bunicul a oprit-o zicând: „Aşteaptă momentul potrivit, Mary; du copilul acasă, draga mea; este cam frig aici afară”.

Aşa că am mers cu toţii prin câmp, străbătând grădina noastră şi curtea. Pătura era strâns înfăşurată în jurul copilului, cu excepţia părţii de sus, unde fusese lăsată o deschizătură prin care copilul să poată respira, astfel că, aruncând o privire prin acea deschizătură am putut vedea un năsuc şi doi ochi închişi.

Legătura salvată

„37

Legătura era destul de grea, şi înainte să ajungem în casă am fost bucuros când doamna Miliar s-a oferit să o mai ducă şi ea. Am intrat în mica noastră bucătărie, şi doamna Miliar, aşezându-şi copilul pe genunchi, a desfăcut pătura.

„Fii binecuvântată”, spuse ea, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie, „este o fetiţă!”

„Vai”, spuse bunicul, „deci asta este; e o fetiţă mititică şi drăgălaşă!”

38
Salvaţi din furtuna mării

Nu cred că mai văzusem vreodată o înfăţişare aşa de drăguţă ca a acestui copil. Avea părul şaten deschis, obrajii rotunzi, trandafirii şi

cei mai albaştri ochi din lume.

S-a trezit pe când ne uitam la ea şi, văzând în jurul ei străini, a început să plângă amarnic.

„Biata fetiţă!” zise doamna Miliar. „Vrea la mama ei”.

„Mamă! Mamă!” începu să plângă micuţa la auzul cuvântului „mama”.

Auzind aceasta, doamna Miliar a izbucnit în lacrimi, plângând cu suspine, ca şi copilul.

„Vino, draga mea”, o îndemnă soţul ei, „linişteşte-te! îi vei face şi mai mult rău dacă nu te opreşti”.

Dar doamna Miliar nu putea face altceva decât să plângă.

Salvaţi din furtuna mării

„Gândeşte-te un pic, dacă era Polly a noastră”, rosti ea cu greutate. „Oh, Jem, imaginează-ţi doar că în locul ei ar fi fost Polly strigându-mă pe mine!”

Bunicul a luat copilul de la doamna Miliar şi l-a pus pe genunchii mei. „Acum, Mary”, spuse el, „fă-ne un pic de foc şi ceva să mâncăm, femeie dragă! Copilului îi este foame şi frig, iar noi suntem în aceeaşi stare”.

Doamna Miliar a zorit prin casă şi curând a aprins un foc puternic. Apoi s-a dus în grabă acasă la ea să vadă ce făceau copiii ei, pe care îi lăsase cu o servitoare, dacă erau bine, iar la întoarcere a adus nişte hrană rece pentru micul dejun.

M-am aşezat pe un scăunel în faţa focului, ţinând copilul pe genunchi. Fetiţa, care era sănătoasă şi puternică, părea să aibă doi ani. Se oprise acum din plâns şi nu părea să îi fie teamă de mine. Dar de fiecare dată când altcineva dintre cei aflaţi în încăpere se apropia de ea, micuţa îşi ascundea faţa după umărul meu.

Doamna Miliar i-a adus un castron cu pâine şi lapte şi m-a lăsat pe mine să-i dau

Micuţa Timpey

Ai să mănânce. Părea foarte obosită şi somnoroasă, ca şi cum de-abia îşi putea ţine ochii deschişi. „Săraca fetiţă!” spuse bunicul meu, „cred că au trezit-o din somn ca să o aducă pe punte. Nu vrei să o pui la culcare?”

„Ba da”, aprobă doamna Miliar, „o voi culca în patul lui Polly; va dormi foarte bine acolo”. Dar copila s-a agăţat de mine şi a început să plângă aşa de tare când doamna Miliar a vrut să o ia de la mine, încât bunicul a zis: „N-o mai lua, biata mieluşică orfană. Se simte bine cu Alick; las-o să rămână aici!” Aşa că i-am aranjat patul pe canapea, şi doamna Miliar i-a adus o cămaşă de noapte de la micuţa Polly, a dezbrăcat-o, a spălat-o şi a pus-o la culcare.

Copilul se sfia încă de toţi ceilalţi, dar nu şi de mine. Părea că s-a ataşat de mine încă de la început, iar când a fost aşezată în pătuţ şi-a întins mânuţa înspre mine şi a spus: „Ţine-mă de mână! Ţine-o de mână pe Timpey!”

„Ce a spus? Fii binecuvântată!” zise doamna Miliar, pentru că acestea fuseseră

Salvaţi din furtuna mării printre primele cuvinte pe care copilul le rostise.

„Vrea să o ţin de mână”, am explicat, „de mânuţa lui Timpey. Timpey trebuie să fie numele ei!”

„N-am mai auzit niciodată un astfel de nume” spuse doamna Miliar. „Timpey ai spus?

„Cum te strigau, draga mea?” o întrebă ea pe fetiţă.

Dar micuţii ochi albaştri s-au închis obosiţi şi curând copilul a adormit. Stăteam lângă ea ţinând-o încă de mână. Mă temeam să nu o trezesc dacă îi lăsam mâna jos.

„Mă întreb cine este” zise doamna Miliar în timp ce îi împăturea hăinuţele. „Are lucruri frumoase, fără îndoială! Oricum, a fost bine îngrijită! Staţi, este ceva scris pe fustiţă; poţi să descifrezi, Alick?”

I-am lăsat mânuţa cu grijă şi m-am dus la fereastră cu fustiţa.

„Da”, am spus, „acesta trebuie să fie numele ei. Scrie Villiers pe ea”.

„Vai de mine!” exclamă doamna Miliar.

Micuţa Timpey

„Da, acesta trebuie să fie numele ei! Ah! Vai de mine! Şi când te gândeşti la săracul tată şi la biata mamă scufundându-se în marea îngrozitoare! Imaginaţi-vă doar că ar fi fost Polly a noastră în locul ei!” Apoi doamna Miliar a început să plângă din nou, de data aceasta atât

de mult că a fost nevoită să meargă acasă şi să sfârşească plânsul cu micuţa Polly bine strânsă în braţele ei.

Bunicul meu era epuizat de tot ceea ce făcuse în timpul nopţii, aşa că s-a dus sus la culcare. Eu m-am aşezat, privind copilaşul cum dormea. Simţeam că nu mă pot desprinde de lângă ea. A adormit foarte liniştită, calmă. „Săracul odor, ce puţin ştie din cele întâmplate”, mă gândeam; şi lacrimile au început să îmi curgă şiroaie prelingându-se pe micuţa mână de pe pernă. Dar după câteva minute mi-am plecat capul pe canapea şi am adormit şi eu. Nu dormisem deloc în noaptea aceea şi eram destul de obosit.

Câteva ore mai târziu am fost trezit de o voce de copil care-mi striga în ureche:

„Sus! Sus băiete! Ridică-te! Sus!”

Mi-am ridicat privirea şi am văzut un chip micuţ uitându-se la mine; cea mai veselă şi mai luminoasă feţişoară pe care ţi-o poţi imagina.

„Sus, te rog, băiete, scoală-te!” spuse ea din nou cu o voce convingătoare.

Aşa că mi-am ridicat capul, iar fetiţa s-a ridicat de pe canapea, din culcuşul ei, şi s-a suit pe genunchii mei.

„Încalţă-mă, băiete”, zise ea, întinzându-şi picioruşele goale.

I-am pus şosetele şi am încălţat-o, iar doamna Miliar a venit apoi şi a îmbrăcat-o.

Era o după-masă încântătoare; furtuna încetase în timp ce noi dormisem, iar soarele strălucea promiţător. Câtă vreme am pregătit cina, copilul se uita la mine şi fugea încolo şi încoace, în sus şi în jos prin bucătărie. Părea că se simte acum ca acasă şi era foarte veselă.

Bunicul meu încă dormea şi nu voiam să îl trezesc. Doamna Miliar a adus nişte supă, a pregătit-o pentru copil şi am cinat împreună. Am vrut să îi dau să mănânce.

aşa cum făcusem în noaptea trecută, dar ea a spus: „Timpey vrea

ingura, te rog!” şi a luat lingura de la mine şi a mâncat singură aşa de frumos că nu mă puteam abţine să nu o privesc.

„Dumnezeu să o binecuvânteze, săraca micuţă!” zise doamna Miliar.

„Dumnezeu să te binecuvânteze şi pe ine”, rosti copilul; părea evident că aceste cuvinte îi sunt familiare.

„În mod sigur a auzit-o pe mama ei spunând aşa” zise doamna Miliar cu vocea sugrumată de emoţii.

După ce am terminat de servit cina, copila s-a dat jos de pe scăunel şi a alergat înspre canapea. Aici a găsit pălăria bunicului meu, pe care şi-a aşezat-o pe cap, şi fularul meu pe care şi l-a înfăşurat în jurul gâtului. Apoi s-a dus înspre uşă zicând: „Tai-tai, tai-tai; Timpey se duce tai-tai!”

„Du-o un pic afară, Alick”, spuse doamna Miliar. „Stai numai puţin”, se gândi ea, „îi voi aduce totuşi haina lui Polly”. Aşa că, spre încântarea ei, am îmbrăcat-o în haina lui Polly, i-am pus o eşarfă şi am ieşit afară.

Salvaţi din furtuna mării

Oh! Cum alerga, sărea şi se juca în grădină. Nu mai văzusem un copil aşa de voios; culegea pietre, aduna margarete aurate („malgalete” le numea ea), fugea pe cărare în jos şi mă striga să o prind. Nu stătea locului nicio clipă!

Dar din când în când, în timp ce mă jucam cu ea, aruncam câte o privire deasupra mării, la colţul de stâncă Ainslie.

Micuţa Timpey

Al

Marea nu se potolise încă, cu toate că vântul încetase, şi am putut vedea valurile năvalnice lovindu-se de roci. M-am gândit atunci la ce se afla sub ele, la vaporul distrus şi la mama copilului. „Oh! Dacă ar şti ea”, m-am gândit, iar acest gând m-a făcut să plâng, chiar dacă fetiţa nu mai plângea acum, ci râdea cu veselie.

jilyr „e – *f*

Ra

Bunicul meu şi Jem Miliar se încălzeau la foc în camera de strajă din turnul farului, iar eu stăteam lângă ei ţinând copilul pe genunchi. Găsisem o carte veche cu poze pentru ea, aşa că fetiţa îi întorcea paginile şi făcea scurte observaţii amuzante cu privire la poze.

„Ei bine, Sandy?” spuse Miliar, „ce vom face cu ea?”

„Ce să facem cu ea?” zise bunicul meu, mângâindu-i căpşorul îngrijit. „O vom ţine aici! Nu-i aşa, micuţo?”

„Da”, rosti copilul, uitându-se în sus şi dând din cap aprobator, ca şi cum ar fi înţeles despre ce este vorba.

„Eu cred că ar trebui să îi căutăm rudele”, afirmă Jem. „Cu siguranţă are rude pe undeva”.

„Şi cum o să le găsim?” întrebă bunicul meu.

„Oh, căpitanul va afla în curând ce vapor lipseşte şi putem trimite o scurtă scrisoare; proprietarii vaporului vor şti cu siguranţă cine erau pasagerii”.

„Ei bine”, rosti bunicul, „poate că ai dreptate, Jem, vom vedea ce vor spune. Dar în ce mă priveşte, dacă cei care aveau grijă de copil sunt

în adâncul mării, sper că nimeni altcineva nu va veni să o ia de la noi”.

„Dacă nu aş fi avut aşa de mulţi copii acasă...” începu Miliar.

„Oh, da, băiatul meu, ştiu asta”, îl întrerupse bunicul, „casa ta este deja destul de plină. Las-o pe micuţă să stea cu Alick şi cu mine. Ea ne va fi o companie plăcută. Şi ştiu că Mary va avea grijă în privinţa hainelor pentru ea şi alte lucruri de genul acesta”.

„Da, va avea grijă”, spuse soţul ei. „Aproape toată ziua a plâns din cauza copilului! într-adevăr, a plâns!”

Bunicul meu a urmat sfatul lui Jem şi, în următoarea luni, când căpitanul Sayers a venit pe insulă, i-a relatat întreaga poveste a distrugerii vaporului şi l-a rugat să afle

numele şi adresele proprietarilor vasului.

Speram să nu vină nimeni să o ceară pe drăgălaşa mea micuţă. Cu fiecare zi ce trecea îmi era tot mai dragă şi simţeam că mi s-ar rupe inima dacă ar trebui să mă despart de ea. În fiecare seară, când doamna Miliar o schimba, fetiţa îngenunchea lângă mine în micuţa ei cămaşă de noapte albă, ca să „vorbească cu Dumnezeu”, aşa cum numea ea rugăciunea. Fără-ndoială, mama ei o învăţase o rugăciune scurtă, pentru că din prima seară începuse să se roage de bunăvoie:

huse, ascultă-mă!

Nu mi-am putut da seama de la început ce zicea; dar doamna Miliar mi-a spus că ea învăţase în copilărie un imn şi mi-a scris prima strofă din el. Mai apoi, în fiecare seară lăsam copilul să repete după mine:

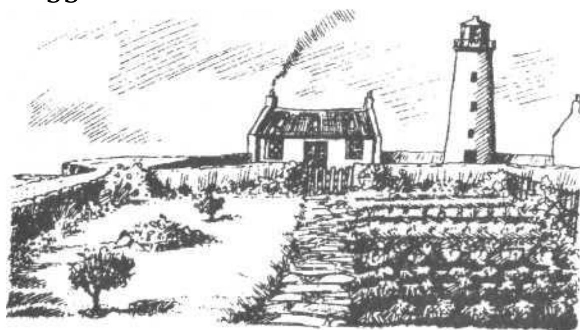
huse, blând Păstor, ascultă-mă.
Binecuvântează mieluşelul în seara aceasta.
Prin întuneric
Fii lângă mine.

Ţine-mă în siguranţă pana mâine dimineaţă.

M-am gândit că mi-ar plăcea ca doamna Miliar să rostească întotdeauna această rugăciune pe care a învăţat-o de la mama ei. Eu nu

mă rugasem niciodată singur – bunicul nu mă învăţase. Oare, dacă ar fi trăit, mama mea m-ar fi învăţat să mă rog? Cu siguranţă că da.

Pe atunci cunoşteam foarte puţin despre Biblie. Pe bunicul meu nu îl interesa şi nu citise niciodată din ea. Avea o Biblie mare, dar întotdeauna o ţinea deasupra biroului cu sertare, ca un fel de ornament; şi până să o fi luat eu jos de acolo ca să mă uit la vechile poze neobişnuite din ea, nu fusese deschisă niciodată.

Pe insulă, duminica era o zi ca oricare altele. Bunicul meu lucra în grădină sau citea ziarul, ca de obicei, iar eu mă căţăram pe stânci, îmi făceam temele sau lucram în casă, aşa cum obişnuiam în orice zi din săptămână. Nu aveam biserică sau capelă la care să mergem şi nu se întâmpla nimic special pentru a marca acea zi.

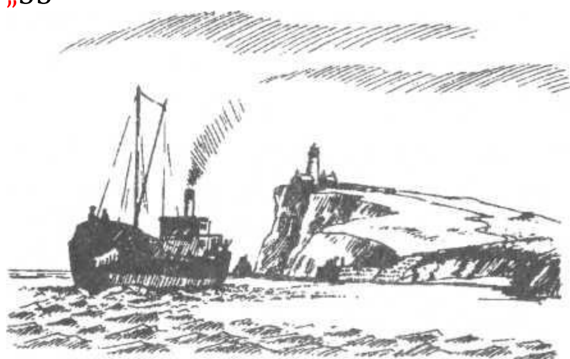
Mă gândesc deseori la acea dimineaţă îngrozitoare, când înaintasem pe marea furtunoasă înspre vaporul ce s-a scufundat. Dacă barca noastră s-ar fi răsturnat atunci, dacă am fi fost pierduţi, ce s-ar fi întâmplat cu sufletele noastre? Este un gând foarte solemn şi nu îi pot fi îndeajuns de recunoscător lui Dumnezeu pentru că ne-a mai cruţat pentru o vreme. Bunicul meu era un om în vârstă, bun la inimă, temperat, onest, dar ştiu că aceasta nu era de ajuns pentru a ajunge în rai. Iisus este singura cale către rai, însă bunicul meu ştia puţin despre asta şi nu îi păsa deloc de El.

Micuţa Timpey mi-a devenit o companie permanentă atât în casă, cât şi aşa

Salvaţi din furtuna măriiră. Se purta destul de sfioasă cu micuţii

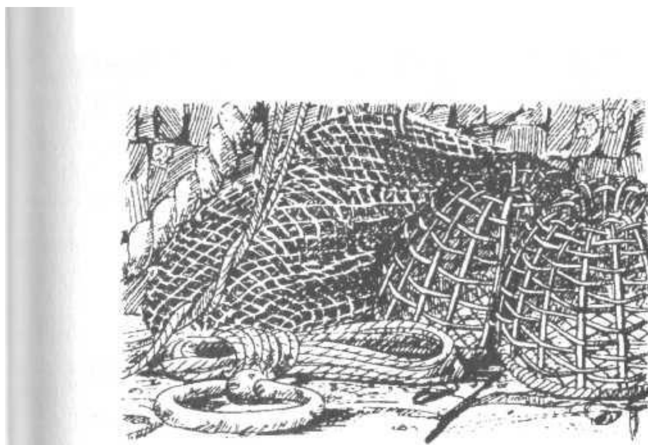
Miliar, pentru că aceştia se jucau gălăgios şi erau neastâmpăraţi, dar ea se ţinea după mine şi nu voia cu niciun chip să plece de lângă mine. În fiecare zi învăţa cuvinte noi şi avea nişte replici drăguţe care ne făceau pe toţi să râdem. Marea ei plăcere era să ia o carte şi să aleagă diferite litere ale alfabetului pe care de-abia le putea pronunţa, însă le cunoştea foarte bine.

Micuţa mea favorită! Mi-o pot imagina acum stând pe genunchii mei şi cerându-mi mereu să mă uit la A, B, D sau S. în modul acesta, prin felul ei plăcut de a fi, ne-a cucerit tuturor inimile, astfel că ne gândeam cu teamă la răspunsul ce urma

să sosească la scrisoarea trimisă de bunicul meu proprietarilor vasului Victoria; după cum am aflat, acesta era numele vaporului pierdut.

Luni, ziua în care a ajuns răspunsul, era o zi foarte umedă. Până să sosească vaporul, am aşteptat ceva vreme pe dig, care era tot umed. Înainte de orice altceva, căpitanul Sayers mi-a înmânat scrisoarea, iar eu am fugit numaidecât să i-o duc bunicului. N-am mai putut aştepta până când erau aduse la ţărm proviziile noastre.

Micuţa Timpey stătea pe un scăunel la picioarele bunicului meu, înfăşurând o bucată mare de bandă în jurul degetului

Salvaţi din furtuna mării ei micuţ. Când am intrat, a venit în fugă să mă întâmpine şi şi-a întins faţa ca să o pup.

Ce s-ar fi întâmplat dacă această scrisoare ne-ar fi adus vestea că fetiţa trebuia să ne părăsească şi să plece cu vaporul?! Am tras adânc aer în piept în momentul când bunicul a deschis-o.

Era o scrisoare foarte politicoasă de la proprietarii vaporului, în care ne mulţumeau pentru tot ce am făcut ca să salvăm nefericitul echipaj şi pasagerii, dar ne spuneau că nu ştiu nimic despre copil şi despre rudele ei, deoarece nimeni cu numele

Villiers nu luase o cabină şi nu fusese niciun marinar la bord cu acest nume. Spuneau însă că pot să facă cercetări mai departe în Calcutta, în portul din care pornise vasul, îl rugau pe bunicul meu ca în acest timp să aibă grijă de copil, asigurându-l că va fi bine răsplătit pentru deranj.

„Ce bine!” am spus când a terminat de citit. „Atunci, ea nu va trebui să plece încă”.

„Nu”, zise bunicul meu, „sărmana fetiţă, nu ne putem despărţi încă de ea. Nu vreau nicio recompensă de la ei, Alick, nu vreau! Ea este recompensa mea, şi îmi este de ajuns” spuse el ridicând fetiţa astfel încât ea să-i poată săruta fruntea încreţită.

În următoarea luni dimineaţă m-am dus cu Timpey pe dig ca să aşteptăm împreună sosirea vaporului. Şi-a luat cu ea o păpuşă pe care i-o dăruise doamna Miliar şi de care ea era foarte mândră. De îndată ce vaporul a sosit la dig, căpitanul Sayers m-a chemat să-mi spună că au venit doi domni să îl vadă pe bunicul meu. Auzind aceste vorbe, am strâns mâna copilei foarte bine în a mea, pentru că eram sigur că au

venit după ea.

Un minut sau două mai târziu, domnii au urcat scările. Unul dintre ei era de vârstă mijlocie, cu o figură foarte inteligentă, gândeam eu. Mi-a spus că a venit să îl vadă pe domnul Alexander Ferguson şi m-a întrebat dacă îl pot conduce direct la el.

„Da, domnule” am răspuns. „Domnul Ferguson este bunicul meu”. Aşa că am urcat înspre far; eu şi Timpey mergeam în

 faţă pentru a le arăta drumul, iar cei doi domni ne urmau. Celălalt domn era destul de în vârstă, cu părul cărunt, avea ochelari aurii şi un chip plăcut, prietenos.

Timpey nu putea merge foarte repede şi alerga mereu dintr-o parte în alta culegând flori şi strângând pietre, aşa că am luat-o în braţe şi am continuat drumul.

„E sora ta mai mică?” a întrebat domnul mai în vârstă.

„Nu, domnule”, am răspuns, ea este fetiţa care se afla la bordul vaporului Victoria”.

„Vai! Vai de mine!” au rostit cei doi domni în acelaşi timp. „Lasă-mă să mă uit la ea”, a continuat domnul mai în vârstă, aranjându-şi ochelarii.

Dar Timpey s-a speriat, s-a agăţat de mine şi a început să plângă. „Nu face nimic, lasă”, spuse bătrânul domn politicos, „ne vom împrieteni noi încetul cu încetul”.

În timpul acesta am ajuns acasă, iar domnul de vârstă mijlocie s-a prezentat ca fiind domnul Septimus Forster, unul dintre proprietarii vasului pierdut, şi a spus

că a venit împreună cu socrul său, domnul Davis, să audă toate amănuntele pe care bunicul meu le putea oferi cu privire la distrugerea vasului.

Bunicul i-a invitat să ocupe loc şi m-a rugat să le pregătesc micul dejun. Erau amândoi nişte domni foarte amabili şi s-au purtat foarte politicos cu bunicul meu. Domnul Forster a vrut să îi dăruiască bunicului un cadou drăguţ pentru ceea ce făcuse, dar el a refuzat. Au

vorbit mult despre micuţa Timpey, însă eu nu-i mai auzeam pentru că aşezam afară ceştile şi farfurioarele. Nu aflaseră nimic despre rudele ei şi au spus că era foarte ciudat că niciun nume de Villiers nu a fost găsit pe lista pasagerilor de la bord. S-au oferit să o ia cu ei până îi vor găsi vreo rudă, însă bunicul meu a spus că vrea ca fetiţa să rămână la noi. Văzând cât de fericit şi bine îngrijit era copilul, domnii au aprobat bucuroşi.

După micul dejun, domnul Forster a spus că i-ar plăcea să vadă farul, aşa că bunicul meu s-a dus împreună cu el în vârful

turnului şi i-a arătat cu mare mândrie tot ce se putea vedea acolo. Bătrânul domn Davis, care era obosit, a rămas cu mine şi cu micuţa Timpey.

„Este o casă solidă, tânărul meu” zise el după ce au plecat ceilalţi.

„Da, domnule”, am răspuns, „trebuie să fie solidă; câteodată vântul este teribil aici”.

„Ce fel de fundaţie are?” întrebă bătrânul lovind uşor cu bastonul său în podea.

„Oh, este o stâncă puternică, domnule", am răspuns, „stâncă tare; dacă turnul farului şi casa noastră nu ar fi fost construite pe ea, nu ar fi rezistat".

„Dar tu eşti pe stâncă, băiatul meu?" continuă domnul Davis, uitându-se la mine prin ochelarii săi.

„Iertaţi-mă, domnule" am spus eu, pentru că m-am gândit că nu l-am auzit bine.

„Tu eşti pe stâncă?" a repetat el.

„Pe stâncă, domnule? Oh, da", am răspuns, crezând că n-a înţeles ce spusesem mai devreme. „Toate aceste clădiri sunt construite pe stâncă, pentru ca vântul şi marea să nu le dărâme".

„Dar tu", a accentuat bătrânul domn încă o dată, „tu eşti pe stâncă?"

„Cred că nu vă înţeleg, domnule" am spus.

„Nu are importanţă", a încheiat el, „îl voi întreba pe bunicul tău când coboară". Aşa că am stat liniştit, întrebându-mă ce a vrut să spună, şi era cât pe ce să cred că şi-a ieşit din minţi.

Imediat ce bunicul meu s-a întors, i-a pus şi lui aceeaşi întrebare, iar bunicul i-a răspuns ca şi mine, asigurându-l cât de bine şi de trainic sunt construite farul şi cele din jurul lui, pe o stâncă solidă.

„Dar tu personal?" îl întrebă domnul Davis, „de câtă vreme eşti pe stâncă?"

„Eu, domnule?" spuse bunicul. „Cred că vă întrebaţi de câtă vreme locuiesc aici; patruzeci de ani, domnule – patruzeci de ani se vor

împlini în data de 12 luna viitoare, de când locuiesc pe această stâncă”.

„Şi câtă vreme te mai aştepţi să locuieşti aici?” continuă bătrânul domn.

„Oh, nu ştiu, domnule” spuse bunicul meu. „Presupun că atât cât voi trăi. Alick îmi va lua locul încetul cu încetul; este un băiat bun şi puternic, domnule”.

„Şi unde vei locui când vei părăsi insula?” întrebă domnul Davis.

„Oh, niciodată nu m-am gândit să plec de aici”, răspunse bunicul, „nu până am să mor, domnule”.

„Şi după aceea, unde vei locui după aceea?”

„Oh, nu ştiu, domnule”, zise bunicul. „Bănuiesc că în rai. Dar, dragul meu, nu mă duc acolo încă” adăugă el, ca şi când nu i-ar fi plăcut întorsătura pe care o luase conversaţia.

Întrebarea domnului în vârstă

— 65

„Te superi dacă îmi mai răspunzi la o singură întrebare?” întrebă bătrânul domn Davis. „Ai bunăvoinţa să îmi spui de ce crezi că vei merge în rai? Nu te deranjează dacă îmi răspunzi, nu-i aşa?”

„Oh, dragul meu, nu”, rosti bunicul meu, „deloc, domnule. Ei bine, vedeţi, eu nu am făcut niciodată nimănui niciun rău, iar Dumnezeu este foarte îndurător, de aceea nu mă îndoiesc că va fi bine în cele din urmă”.

„Păi, dragul meu prieten”, exclamă bătrânul domn, „am crezut că ai spus că eşti pe stâncă! Nu eşti deloc pe stâncă, eşti pe nisip!” Voia să mai spună ceva, când unul dintre oamenii căpitanului Sayers a venit în fugă, anunţându-i că vaporul era gata de plecare şi îi ruga să vină pentru că se făcuse deja târziu. Aşa că cei doi domni s-au ridicat şi s-au pregătit în grabă să se reîntoarcă la mare.

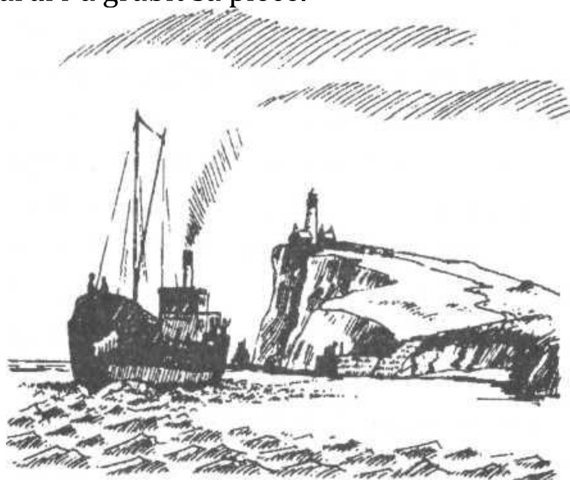
Dar în timp ce îşi lua rămas-bun de la bunicul meu, domnul Davis i-a spus pe un ton foarte serios:

„Prietenul meu, clădeşti pe nisip; într-adevăr, asta faci, şi nu vei rezista când

66”.

Salvaţi din furtuna mării va veni furtuna, nu, nu vei rezista când va veni furtuna!” N-a avut timp să mai spună nimic pentru că

marinarul l-a grăbit să plece.

I-am urmat jos, la dig, şi am stat acolo privind cum vaporul se pregătea de plecare.

Se făcuse destul de târziu când domnii au urcat la bord, şi l-am văzut pe domnul Davis aşezându-se pe punte, scoţând din buzunar un carneţel de notiţe şi scriind ceva pe una din pagini. A rupt apoi foia şi i-a dat-o marinarului ca să mi-o aducă

Întrebarea domnului în vârstă

„67

mie, care stăteam pe dig, iar în momentul următor vaporul a pornit.

68.

Salvaţi din furtuna mării

Ceața

Mai am și acum acea bucăţică de foaie pe care am primit-o în ziua aceea, aşezată între cele mai valoroase lucruri ale mele. Nu erau multe rânduri scrise pe ea:

Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin.

Toate celelalte sunt nisip care se cufundă.

Am urcat încet spre casă, gândindu-mă la aceste cuvinte. Bunicul meu era afară cu Jem, aşa că nu i-am arătat atunci scrisoarea, dar am citit versurile de multe ori în timp ce mă jucam cu micuţa Timpey şi mă tot întrebam ce înseamnă.

După-amiază, bunicul meu şi Jem Miliar stăteau ca de obicei împreună la foc, în micuţa cameră de pază de sus, iar eu obişnuiam să mă duc acolo împreună cu micuţa Timpey, până când venea vremea ca ea să meargă la culcare. îi plăcea să urce treptele de piatră din turnul farului. Obişnuia să strige: „Sus! Sus! Sus!”, în timp

70”.

Salvaţi din furtuna mării ce înainta, până ajungea la ultima treaptă, ca apoi să alerge în camera de pază, cu un râset voios.

Când am intrat acolo, în după-amiaza aceea, bunicul meu şi Jem discutau despre vizita celor doi domni. „Nu-mi pot da seama ce voia să spună bătrânul despre stâncă” spuse bunicul meu. „Nu înţeleg nimic, Jem; tu înţelegi, băiatul meu?”

„Uite, bunicule” am zis întinzându-i bucăţica de foaie şi povestindu-i cum am intrat în posesia ei”.

„Bine, pentru a fi sigur!” spuse bunicul meu. „Deci el ţi-a dat asta, nu-i aşa?” şi a citit cu voce tare:

Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin.

Toate celelalte sunt nisip care se cufundă.

„Bine, dar ce vrea să spună, Jem? îmi tot repeta: «Eşti pe nisip, prietenul meu, eşti pe nisip şi nu vei rezista când va veni furtuna.» Ce crezi despre asta, Jem? Tu l-ai auzit, băiatul meu?”

„Da”, zise Jem îngândurat, „m-a pus şi pe mine pe gânduri, Sandy; ştiu foarte bine ce voia să spună”.

„Şi, rogu-te, ce poate fi?”

„Voia să spună că nu poţi ajunge în cer decât dacă vii la Cristos; nu există nicio altă cale în afară de aceasta. Exact lucrul acesta înseamnă, Sandy!”

„Vrei să-mi spui”, zise bunicul, „că nu pot ajunge în cer dacă fac numai ce e bine?”

„Nu, nu vei ajunge, Sandy; există o singură cale către rai, ştiu asta foarte bine”.

„Dragul meu Jem!” exclamă bunicul, „nu te-am mai auzit niciodată spunând aceste lucruri”.

„Nu”, răspunse Jem, „am uitat tot despre asta de când am venit pe insulă. Cu ani în urmă, am avut o mamă bună; ar fi trebuit să fiu mai bun decât am fost”.

Nu a mai spus nimic, şi toată după-amiaza a fost tăcut. Bunicul meu citea ziarul cu voce tare şi vorbea despre tot felul de subiecte, dar gândurile lui Jem păreau departe.

În următoarea zi era rândul lui Jem să meargă pe uscat. Bunicul şi Jem mergeau cu rândul în ultima vineri din fiecare lună. Era singura

dată în care aveau permisiu

72”.

Salvaţi din furtuna mării nea să părăsească insula. Când era rândul bunicului meu, mergeam de regulă cu el, şi mă bucuram mult să am parte de o mică schimbare. Pentru noi însă era o mare zi pe insulă atunci când pleca oricare dintre ei, pentru că ne aduceau lucruri mărunte de care aveam nevoie pentru casele sau grădinile noastre şi se ocupau de orice altă treabă care trebuia rezolvată pe uscat. Am coborât cu toţii la dig ca să vedem cum pleacă Jem Miliar, şi în timp ce îl ajutam să pună la bord nişte saci goi şi alte lucruri pe care trebuia să le ia cu el, mi-a spus pe un ton scăzut:

„Alick, băiatul meu, păstrează acea bucată de hârtie; tot ce a spus domnul acela este adevărat. M-am gândit la aceste cuvinte de atunci; şi, Alick”, mi-a şoptit el, „cred că acum sunt pe Stâncă”.

Nu a mai zis nimic, ci şi-a aranjat vâslele şi, peste un minut, plecase deja. În timp ce vâslea, îl auzeam cum cânta încet, pentru el:

Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin.

Toate celelalte sunt nisip care se cufundă.

Ceata deasă

— 73

Am urmărit barca până când ne-a dispărut de sub priviri, iar apoi ne-am întors acasă aşteptând să vină după-amiaza, când Jem urma să se întoarcă cu toate lucrurile pe care îl rugasem să ni le aducă.

A fost o după-amiază foarte mohorâtă. Deasupra mării se lăsase o ceaţă groasă care ne-a învăluit treptat, astfel încât de-abia puteam vedea la un pas înaintea noastră plaja. Micuţa Timpey începuse să tuşească, aşa că am dus-o înăuntru şi am amuzat-o cu o carte cu poze. Se întunecase aşa de tare că imediat după cină bunicul a aprins lămpile farului. Totul în jur era învăluit de o lumină galbenă, întunecată.

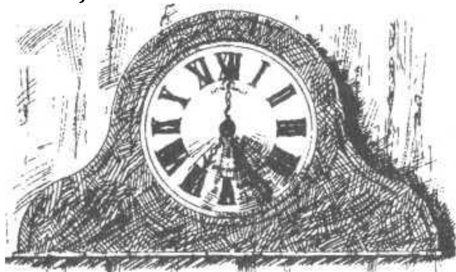
Nu îmi amintesc să mai fi avut o după-amiază aşa de posomorâtă; şi pe măsură ce se însera, ceaţa se lăsa tot mai mult şi nu mai puteam vedea nimic în depărtare pe ferestre.

Nu avea niciun rost să ne uităm după Jem, care trebuia să se întoarcă, pentru că nu puteam vedea marea, iar vreo barcă nici atât. Aşa că am rămas înăuntru, iar bunicul meu stătea la foc fumându-şi

pipa.

74.

Salvaţi din furtuna mării

„Credeam că se va întoarce până acum” rosti el în cele din urmă, în timp ce eu aşezam ceştile şi farfurioarele pentru ceai.

„Oh, bunicule, cred că va sosi înainte ca noi să ne terminăm ceaiul” am răspuns. „Mă întreb ce fel de hârleţ ne-a luat”.

Terminaserăm de băut ceaiul, când deodată se deschise uşa, moment în care ne-am ridicat privirile aşteptându-ne să fie Jem, care aducea cumpărăturile noastre. Dar nu era Jem, ci soţia lui.

„Sandy”, spuse ea, „cât este ceasul tău? Al meu s-a opriţi”.

„Şase şi douăzeci” răspunse bunicul uitându-se la ceasul lui.

„Trecut de şase!” repetă ea. „Păi, atunci înseamnă că Jem a întârziat foarte mult!”

Ceaţa deasă

75

„Da”, aprobă bunicul; „mă duc jos la dig să arunc o privire”.

S-a întors însă imediat, spunând că era imposibil să vezi ceva; ceaţa era aşa de deasă, încât aproape că îi era frică să meargă pe dig. „Dar trebuie să se întoarcă la şapte”, spuse el (pentru că aceea era ora la care oamenii farului trebuiau să fie înapoi pe insulă), „aşa că se va întoarce curând”.

Timpul trecea, dar Jem Miliar tot nu sosise. O vedeam pe doamna Miliar repezindu-se la uşă din când în când, cu copilul în braţe, pentru a se uita înspre cărarea grădinii. Dar nu venea nimeni.

În cele din urmă s-a făcut ora şapte.

„Nu îmi amintesc că el să mai fi făcut un asemenea lucru înainte!” spuse bunicul meu, în timp ce se pregătea să coboare din nou

la dig.

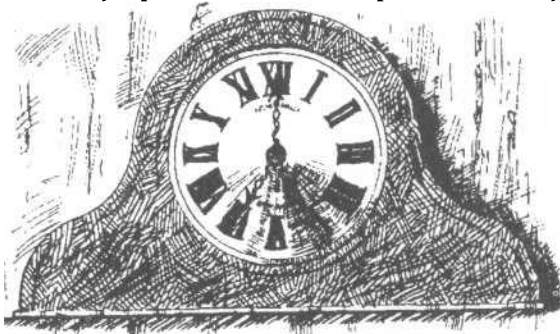
Salvaţi din furtuna mării

Un, tjt

armana doamnă Miliar a ieşit şi ea din 4 Jeascǎ şi l-a urmat pe bunicul meu jos la dig. Am aşteptat înăuntru împreună cu micuţa Timpey, ciulind urechile ca să le aud paşii la întoarcere.

Dar se făcuse ora şapte şi jumătate şi tot nu auzeam nimic. Nu mai puteam aştepta. Am învelit copilul într-un şal şi l-am dus

acasă la Miliar lăsându-l în grija micuţei servitoare a doamnei Miliar. Apoi am

78.

Salvaţi din furtuna mării fugit jos, înspre dig, prin ceaţa deasă şi grea.

Bunicul meu stătea acolo cu doamna Miliar. Când m-am apropiat de ei, l-am auzit zicând: „Încurajează-te, draga mea Mary. El este bine; numai că aşteaptă să se mai ridice un pic ceaţa. Du-te acasă şi te voi anunţa îndată ce voi auzi barca venind. Vai, eşti udă leoarcă, femeie; vei ajunge să te îmbolnăveşti!”

Rochia ei subţire de stambă era udă din cauza umezelii din aer, iar ea tremura şi avea faţa albă ca varul. La început nu s-a lăsat convinsă să părăsească digul, dar cum timpul trecea şi afară se întuneca, a urmat

În aşteptarea bărcii

Îndemnul bunicului, iar el i-a promis că mă va trimite la far să o anunţ imediat ce Jem va sosi.

După ce a plecat doamna Miliar, bunicul meu mi-a zis: „Alick, ceva nu e-n regulă cu Jem, având în vedere aceste lucruri. Nu am vrut să îi spun, bietul suflet. Dacă am fi avut barca, am fi putut înainta un pic în larg să ne uităm”.

Ne-am dus în susul şi în josul digului şi ne opream din când în când să ascultăm dacă nu se aude sunetul vâslelor de la distanţă, pentru că ceaţa devenise atât de deasă încât nu am fi putut vedea barca decât dacă era aproape de noi.

„Dragul meu”, spunea bunicul meu întruna, cu nelinişte, „mi-aş

dori să se fi întors!”

Gândurile mi s-au întors la dimineaţa însorită şi luminoasă, când Jem Miliar plecase, şi îl auzisem cântând, în timp ce înainta în larg, acele două versuri ale cântării:

Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin.
Toate celelalte sunt nisip care se cufundă.

Timpul trecea. Oare nu se va mai întoarce niciodată?! Am devenit tot mai neliniştiţi, iar servitoarea doamnei Miliar a venit jos alergând, pentru că stăpâna sa dorea să ştie dacă nu puteam auzi încă nimic.

„Nu”, spuse bunicul meu, „încă nimic, draga mea; dar acum nu mai poate dura mult”.

„Sărmana stăpână”, spuse fata; „cred că a răcit; tremură toată şi nu-şi găseşte liniştea”.

„Săracul suflet! Dar, poate că e mai bine aşa.

„Ce vrei să spui, bunicule?” am întrebat.

„Vai, dacă totul este rău, nu va fi luată prin surprindere fără să se fi îngrijorat; iar dacă Jem este bine, cu atât mai mult va fi bucuroasă”.

Fata plecase, dar noi încă aşteptam pe dig. „Bunicule”, am rostit eu în cele din urmă, „cred că aud o barcă”.

Era o noapte foarte liniştită; am stat şi am ascultat. La început, bunicul a spus că nu aude nimic; dar în cele din urmă a putut

distinge de la distanţă, ca şi mine, obişnuitul pleosc – pleosc – pleosc al vâslelor.

„Da, e o barcă”, remarcă bunicul meu.

Mă grăbeam să părăsesc digul şi să fug sus la casă pentru a-i da de ştire doamnei Miliar; dar bunicul şi-a pus mâna pe umărul meu.

„Aşteaptă un pic, Alick, băiatul meu”, mă îndemnă el; „hai să vedem mai întâi ce este; poate că nu e Jem, la urma urmei!”

„Dar vine aici, bunicule, pot să aud acum mai bine”.

82

Salvaţi din furtuna mării

„Da”, afirmă el, „vine aici”. Dar îşi ţinea în continuare mâna pe umărul meu.

Barca a fost departe multă vreme după ce am auzit-o prima dată, şi a trecut ceva timp înainte ca sunetul vâslelor să fie mai clar. Dar se apropia tot mai mult şi mai mult.

În cele din urmă se apropiase aşa de mult că bunicul meu a strigat de la capătul digului:

„Bună, Jem! Ai întârziat, băiatul meu!”

„Bună”, i-a răspuns o voce din barcă, dar nu era Jem. „Unde este locul vostru de debarcare?” a întrebat o voce. „E aşa de înceţoşat că nu pot vedea”.

„Vai, Jem nu este acolo, bunicule!” am spus luându-l de mână.

„Nu”, a zis bunicul, „ştiam că ceva nu e în regulă cu băiatul”.

Bunicul i-a indicat omului din barcă în ce parte să vâslească şi apoi am coborât pe scări împreună, aşteptând ca barca să urce.

În barcă se aflau patru bărbaţi. Erau marinari şi îmi erau necunoscuţi. Unul dintre

În aşteptarea bărcii

, 83

ei, cel a cărui voce o auziserăm, s-a dat jos ca să stea de vorbă cu

bunicul meu.

„Ceva nu e-n regulă”, spuse bunicul meu înainte ca el să înceapă, „ceva nu e-n regulă cu bietul băiat”.

„Da” zise omul, „este aici”, şi a arătat spre barcă.

La auzul acestor cuvinte m-a trecut un fior şi am putut vedea ceva întins jos, la picioarele lui, pe fundul bărcii.

„Ce s-a întâmplat cu el? A avut un accident? A fost rănit?”

„E mort!” a afirmat bărbatul pe un ton grav.

„Oh, dragul meu!” spuse bunicul cu vocea sufocată. „Cum îi vom da o asemenea veste soţiei sale? Cum îi vom spune săracei Mary?”

„Cum s-a întâmplat?” am întrebat în cele din urmă, când am putut vorbi.

„Aşeza un sac de făină peste ceilalţi, la bord” explică unul dintre bărbaţii din barcă, „dar era groaznic de înceţoşat şi şi-a pierdut echilibrul pe scândură şi a căzut; aşa s-a întâmplat!”

84

Salvaţi din furtuna mării

„Da”, interveni un alt bărbat, „şi se pare că nu ştia să înoate şi nu era nicio barcă de noapte în apropiere ca să îl ajute. Joe Malcomson era acolo şi l-a văzut căzând; dar înainte să ne cheme pe vreunul dintre noi, totul se sfârşise cu el. În cele din urmă l-am scos afară, dar era deja pierdut; am adus un doctor şi l-am dus într-o casă din apropiere, i-am făcut frecţie şi am încercat tot ce am putut; dar nu mai era de niciun folos! Să-l ducem înăuntru?”

„Aşteaptă un pic”, zise bunicul meu, „mai întâi trebuie să îi dăm vestea bietei femei. Care dintre voi se duce să-i spună?”

Oamenii se uitau tăcuţi unul la altul. În cele din urmă, unul dintre ei, care îl cunoştea mai bine pe bunicul meu, a spus: „Cel mai bine ar fi să-i spui tu, Sandy; pe tine te cunoaşte şi altfel va primi vestea de la tine decât de la nişte străini. Vom aştepta aici până te vei întoarce şi apoi îl vom putea duce înăuntru”.

„Bine”, încuviinţă bunicul meu oftând, „mă duc eu atunci! Vino cu mine, Alick, băiatul meu”, mă îndemnă el întorcându-se

În aşteptarea bărcii

— 85

spre mine, „dar nu, poate ar fi mai bine să merg singur”.

A pornit apoi foarte încet în sus, către far, iar eu am rămas la mal cu cei patru bărbaţi şi cu acea făptură liniştită care stătea întinsă pe fundul bărcii.

Era foarte înspăimântător şi mă simţeam ca şi cum aş fi avut un vis îngrozitor din care mă voi trezi în curând şi voi realiza că totul a trecut.

I.: *r*

86.

Salvaţi din furtuna mării

C4/MT

Tărea că s-a scurs mult timp până când 1. bunicul meu s-a întors, iar când a venit, a spus cu o voce stinsă: „Puteţi să-l duceţi înăuntru, băieţii mei; acum ea ştie ce s-a întâmplat”.

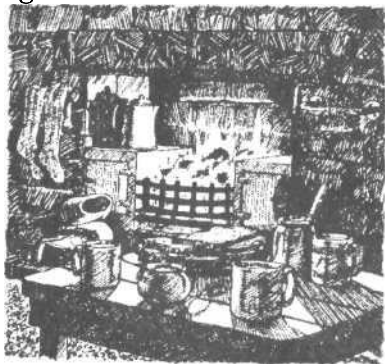
Micul cortegiu funebru, urmat de mine şi bunicul meu, a pornit apoi, pe câmp, prin grădină şi curte până la casa Miliar.

Nu voi uita niciodată noaptea aceea, nici sentimentul ciudat şi solemn pe care l-am avut atunci.

Doamna Miliar se simţea foarte rău; acest şoc a fost prea mult pentru ea. Oamenii s-au întors la barcă pentru a aduce pe insulă un doctor care să o vadă, iar acesta i-a trimis înapoi ca să aducă şi o asistentă. Doctorul a spus că doamna Miliar a avut un atac, făcuse febră cerebrală şi considera că este într-adevăr foarte bolnavă.

Eu şi bunicul meu am rămas toată noaptea acasă la familia Miliar, pentru că asistenta n-a ajuns decât dimineaţa devreme. Cei şase copii au adormit repede în pătuţurile lor. La un moment dat, m-am dus să mă uit la ei ca să mă asigur că micuţa mea Timpey este bine; era în pătuţul lui Polly şi se luaseră amândouă de mânuţe în timp ce au adormit. Ochii mi s-a umplut de lacrimi la gândul că amândouă şi-au pierdut tatăl şi niciuna dintre ele nu ştia nimic despre pierderea lor.

Când a ajuns asistenta, eu şi bunicul am plecat acasă. Dar nu am putut dormi; am aprins focul în bucătărie şi am stat în tăcere o vreme îndelungată.

O SCHIMBARE LA FAR

, 89

Apoi, bunicul a spus: „Alick, băiatul meu, această situaţie m-a întors pe dos aşa de tare cum nu se întâmplă de multe ori. Aş fi putut fi eu, Alick; foarte bine aş fi putut fi eu în locul lui!”

Auzind aceste vorbe, l-am luat de mână şi i-am strâns-o foarte tare. „Da”, repetă el, „puteam fi eu, şi dacă aş fi fost eu în locul lui, mă întreb unde aş fi fost acum!”

Nu am zis nimic, iar el a continuat:

„Mă întreb unde este Jem acum, sărmanul meu camarad; m-am gândit la asta toată noaptea, din momentul în care l-am văzut întins pe fundul bărcii”.

I-am spus bunicului ceea ce îmi zisese Jem Miliar ultima dată când îl văzusem.

„Pe Stâncă!” spuse bunicul. „A spus el că era pe Stâncă? Vai de mine! Mi-aş dori să pot spune şi eu la fel, Alick, băiatul meu”.

„Nu putem merge şi noi aşa cum a mers el, bunicule?” am întrebat. „Nu putem merge să clădim şi noi pe Stâncă?”

„Ei bine” spuse bunicul meu, „mi-aş dori să putem, tânărul meu. Încep să înţeleg ce voia să spună şi de asemenea pricep

90

Salvaţi din furtuna mării acum cuvintele acelui domn în vârstă. El a zis: «Eşti pe nisip, prietenul meu; eşti pe nisip, şi acesta nu va rezista în faţa furtunii; nu, nu va rezista.» Cuvintele acestea mi-au stăruit în minte tot timpul cât am stat acolo la doamna Miliar. Dar, vai de mine, nu ştiu cum să ajung pe Stâncă, chiar nu ştiu”.

Întreaga săptămână ce a urmat sărmana doamna Miliar s-a zbătut între viaţă şi moarte. La început, doctorul nu ne-a dat nicio speranţă în privinţa însănătoşirii ei; dar după o vreme s-a simţit mai bine, iar el a început să fie mai optimist. Mi-am petrecut timpul cu bieţii copii, şi cu greu i-am lăsat un moment, făcând tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i mulţumesc cât de cât, aşa încât să nu o deranjeze pe mama lor.

Doar într-una din zile, una mai posomorâtă, eu şi bunicul meu am lipsit pentru câteva ore de la far; ne-am dus la ţărm pentru a-l conduce pe bietul Jem Miliar la mormânt. Sărmana lui soţie era

inconştientă şi nu ştia nimic despre ceea ce se întâmpla.

1 O SCHIMBARE LA FAR

După câteva săptămâni, cu toate că febra a lăsat-o, era încă foarte bolnavă şi nu era în stare să lucreze. Dar erau multe de făcut, iar ea nu mai putea sta aşa, astfel că un alt om s-a hotărât să ia locul soţului ei; acesta trebuia să sosească la începutul lunii.

Am fost foarte întristaţi când familia Miliar a plecat. I-am condus la dig şi i-am urmărit cu privirile la bordul vaporului – doamna Miliar, cei şase copii şi servitoarea, toţi îmbrăcaţi în doliu, şi fiecare dintre ei plângea. Se duceau acasă la doamna Miliar, departe, în nordul Scoţiei, unde bătrânul ei tată şi bătrâna ei mamă încă trăiau.

După plecarea lor, insula părea foarte pustie. Dacă nu ar fi fost micuţa noastră rază de soare, aşa cum o numea bunicul, nu ştiu ce am fi făcut. Cu fiecare zi ce trecea o iubeam tot mai mult, şi gândul ce ne îngrozea din ce în ce mai tare era sosirea unei scrisori, într-o dimineaţă de luni, care să ne comunice că ea trebuie să plece de la noi.

„Dragul meu Alick”, spunea deseori bunicul meu, „ce puţin am preţuit noi acea noapte furtunoasă în care am primit o micuţă comoară înfăşurată într-o legăturică drăguţă”.

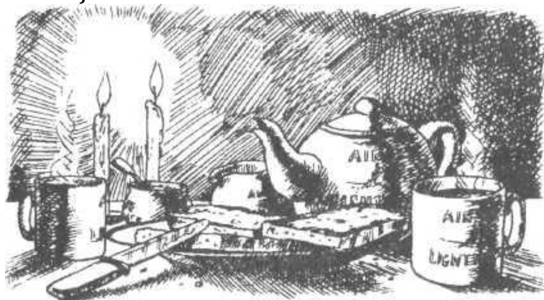
Copilul creştea repede; aerul proaspăt al mării îi făcea foarte bine şi în fiecare zi devenea tot mai isteaţă şi mai drăgălaşă.

Eram tare curioşi să vedem cine îi va lua locul lui Jem Miliar; dar

nu i-am putut afla nici măcar numele. Căpitanul Sayers spunea că nu ştie nimic despre asta; iar domnii care au venit o dată sau de două ori pentru a se îngriji de reparaţia casei şi a o pregăti pentru noul venit nu vorbeau nimic despre acest subiect şi ne considerau foarte curioşi dacă puneam vreo întrebare. Fireşte, confortul nostru depindea foarte mult de vecinul pe care urma să-l avem, pentru că el şi bunicul meu aveau să fie în permanenţă împreună, iar noi nu mai aveam pe altcineva cu care să vorbim.

Bunicul era foarte îngrijorat de faptul că noi trebuia să-i urăm bun venit acelui om şi să-l facem să se simtă bine la prima sa venire pe insulă. Aşa că ne-am pus pe treabă imediat ce familia Miliar a plecat şi am săpat grădina neîngrijită care aparţinea casei, ca să o facem să arate cât mai bine şi mai drăguţ pentru noii vecini.

„Mă întreb câţi vor fi” am spus în timp ce lucram în grădina lor.

„Poate că va fi doar acel om” zise bunicul meu. „Când am venit

aici pentru prima dată eram un tânăr bărbat necăsătorit, Alick. Dar în curând vom şti totul despre el, pentru că ei spun că acesta va sosi aici în următoarea luni dimineaţă”.

„E de mirare că nu a venit aici înainte”, am spus, „ca să vadă casa şi insula. Mă întreb ce va crede despre ea”.

„La început va fi ca un străin, bietul camarad”, a afirmat bunicul meu; dar îi vom ura bun venit. Vom pregăti un mic dejun gustos pentru el, soţia şi copiii lui, dacă are, Alick, băiatul meu – cafea fierbinte.

prăjituri, un pic de hrană rece şi orice altceva vrei tu; se vor bucura de ele când vor ajunge aici”.

Aşa că am făcut micile noastre pregătiri şi am aşteptat cu nerăbdare vaporul care trebuia să sosească luni.

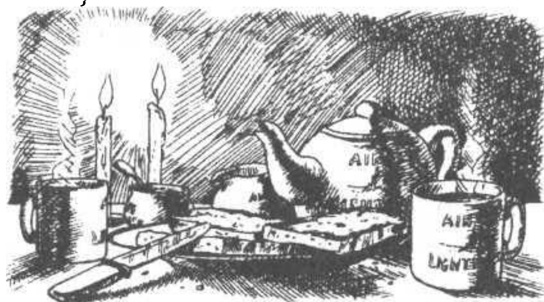

Dimineaţa de luni ne-a găsit stând ca de obicei pe dig, în aşteptarea vaporului.

Eram într-adevăr foarte nerăbdători să ne cunoaştem noii

vecini. În micuţa noastră bucătărie era pregătit un mic dejun delicios pentru patru sau cinci persoane, iar eu culesesem din grădină un buchet mare de dălii pentru a da mesei un aspect mai prietenos şi mai luminos.

Totul era pregătit când a sosit în sfârşit vaporul ce venea cu viteză înspre noi, apropiindu-se tot mai tare de dig; pe punte am putut vedea un om care stătea de vorbă cu căpitanul Sayers, şi am fost siguri că acesta era noul om al farului.

„Nu văd nicio soţie” constată bunicul meu.

„Nici copii” am adăugat ridicând-o pe micuţa Timpey ca să poată vedea vaporul.

„Puf, puf, puf” rosti ea când am ridicat-o, şi s-a întors începând să râdă voios.

Vaporul s-a apropiat de locul debarcării, iar bunicul a coborât pe scări pentru a-i întâmpina pe căpitanul Sayers şi pe acel străin.

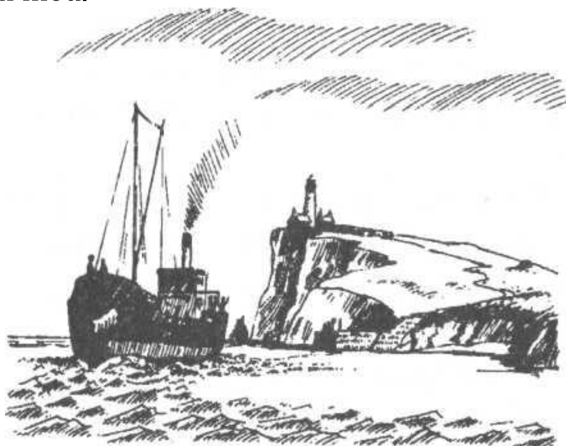
„Iată-l pe noul tău vecin, Sandy”, spuse căpitanul, „vrei să îi arăţi drumul către casa lui în timp ce eu am grijă de bunurile tale?”

„Bun venit pe insulă” îi ură bunicul meu strângându-i mâna.

Era un om înalt, puternic şi bine făcut, foarte bronzat şi călit.

„Mulţumesc”, a răspuns omul, uitându-se la mine fără-ncetare. „Este foarte plăcut să ţi se ureze bun venit”.

„El este nepotul meu, Alick”, arătă bunicul, aşezându-şi mâna pe umărul meu.

„Nepotul dumneavoastră” a repetat omul, uitându-se cu toată seriozitatea la mine, „într-adevăr, nepotul dumneavoastră”.

„Hai să mergem acum”, îl îndemnă bunicul, „şi să servim ceva de mâncare; am pregătit acasă o ceaşcă de cafea pentru tine şi te asigur că vei fi bine-venit”.

„Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră”, a spus străinul.

Ne îndreptam înspre casă, însă omul nu părea foarte dornic să vorbească. Am observat la un moment dat că are o lacrimă în ochi, dar m-am gândit că poate mă înşel. De ce ar putea să plângă? Nu ştiam mai nimic din ceea ce îi trecea prin minte.

„Chiar”, spuse bunicul, întorcându-se deodată spre el, „cum te numeşti? încă nu am aflat!”

Omul n-a răspuns, iar bunicul l-a privit cu uimire. „Ai un nume? Sau te deranjează ca oamenii să îţi cunoască numele?”

„Tată!” exclamă omul, luând mâna bunicului meu, „nu îţi cunoşti propriul fiu?”

„Vai, este David al meu! Alick, uite Alick, el e tatăl tău, da, Alick chiar el e!”

Apoi bunicul a început să plângă în hohote, copleşit de durere, şi tatăl meu l-a strâns puternic la piept cu o mână, iar cealaltă mână a aşezat-o pe umărul meu.

„Nu le-am dat voie să îţi spună”, a zis el; „i-am rugat să îmi promită că nu îţi vor spune până când o voi putea face eu. Când am ajuns în Anglia am auzit de moartea lui Jem Miliar, aşa că imediat am scris ca să cer acest post, tată, iar ei mi l-au dat îndată ce au aflat unde am fost în toţi aceşti am.

„Dar unde ai fost, David, pentru că niciodată nu ne-ai scris un rând în tot acest timp?”

„Ei bine, e o poveste lungă”, a zis tatăl meu, „hai să mergem înăuntru şi vă voi istorisi totul”.

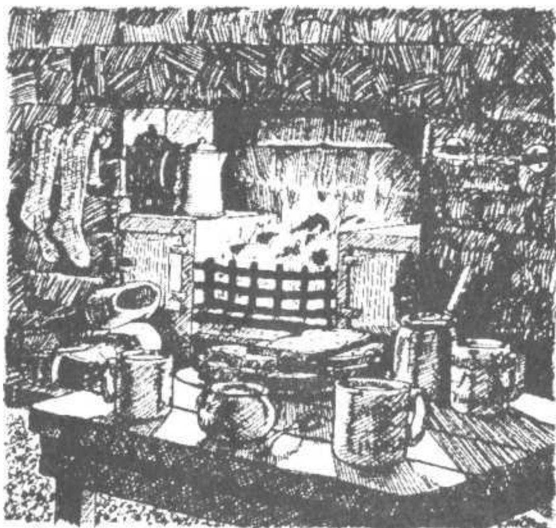
Aşa că am intrat cu toţii înăuntru, iar tatăl meu continua să se uite la mine. „Seamănă foarte bine cu ea, tată”, zise el cu o voce răguşită.

Ştiam că este vorba de mama mea!

„Ai auzit de biata Alice?” întrebă bunicul.

„Da”, zise el, „s-a întâmplat un lucru foarte interesant. S-a nimerit ca un om de prin aceste părţi să se afle la bordul vaporului cu care am venit acasă, şi mi-a spus totul. Când am auzit că ea nu mai este, am simţit că mi se rupe inima. Tot timpul mă gândisem cât de bucuroasă o să fie când mă va vedea”.

Bunicul i-a povestit apoi tot ce a putut despre sărmana mea mamă. Cât de mult aşteptase veşti de la el şi cum trecea săptămână după săptămână şi lună după lună

Noul nostru vecin

103

fără nicio veste, iar apoi s-a îmbolnăvit din ce în ce mai tare. Bunicul i-a povestit toate aceste lucruri şi multe altele, şi ori de câte ori se oprea, tatăl meu dorea să afle şi mai multe; aşa că nu ne-a povestit istoria lui decât după-amiază, când ne-am aşezat la focul din camera de strajă.

Vaporul pe care se afla tatăl meu a fost distrus pe coasta din China. Vasul s-a sfărâmat nu departe de mal, iar el şi încă trei oameni au scăpat ajungând teferi pe uscat. Imediat ce au ajuns la ţărm, o mulţime de chinezi s-au adunat în jurul lor, cu orice alt gând, numai de prietenie nu. Au fost luaţi prizonieri şi duşi în faţa unui om care părea să fie guvernatorul din acea parte a ţării. Le-au pus multe întrebări, dar ei, bineînţeles, nu înţelegeau niciun cuvânt din ceea ce acesta le spunea şi nu i-au putut răspunde.

Pentru câteva zile, tatăl meu şi ceilalţi oameni nu au ştiut care le va fi soarta; căci chinezii erau extrem de neprietenoşi cu orice străin care debarca pe ţărmul lor. Într-un final, într-o zi au fost transportaţi

104

Salvaţi din furtuna mării la o casă din lemn, unde au fost eliberaţi şi duşi într-o lungă călătorie de două sute de mile prin ţara

lor. Acolo a stat tatăl meu în toţi aceşti ani în care noi îl credeam mort. Nu a fost tratat nepoliticos şi considera că acei oameni pe jumătate civilizaţi aveau multe lucruri pe care nu le cunoşteau şi erau încântaţi să le afle. Dar cum şi ziua, şi noaptea era bine supravegheat ca nu cumva să evadeze, n-a avut niciodată ocazia să plece de acolo. Bineînţeles, nu exista niciun serviciu poştal sau vreo cale ferată în acel loc îndepărtat, astfel că era oarecum izolat de lume. Despre ceea ce se petrecea acasă ştia atât de puţin ca şi cum ar fi trăit pe Lună.

Unsprezece ani au trecut astfel, încet şi trist, până când, într-o dimineaţă, li s-a spus că vor fi trimişi jos pe coastă şi îmbarcaţi la bordul unui vapor care mergea spre Anglia. I-au spus tatălui meu că era război, iar una dintre condiţiile pentru pace era aceea de a elibera pe toţi străinii pe care îi ţineau prizonieri în ţara lor.

„Bine, David, băiatul meu", spuse buni

cui, când tata îşi încheie povestea neobişnuită, „faptul că te avem din nou în vechea noastră casă este ca şi cum ai fi înviat din morţi!"

I

După două săptămâni de la sosirea tatălui meu am fost din nou surprinşi, într-o luni dimineaţă, de vizita bătrânului domn Davis. Ginerele lui l-a rugat să vină să-l înştiinţeze pe bunicul meu de sosirea unei scrisori care o privea pe fetiţa ce a fost salvată de pe vasul Victoria. Aceste lucruri mi le-a spus mie şi tatălui meu pe când stăteam pe dig; tot drumul spre casă m-am întrebat ce putea conţine acea scrisoare. Timpey alerga în jurul meu ţinându-mă de mână, iar eu nu suportam să mă gândesc cât de trişti vom fi la plecarea ei.

„Vai, este domnul Davis", a exclamat bunicul meu ridicându-se ca să-l întâmpine pe bătrânul domn.

„Da", răspunse el, „sunt domnul Davis, şi presupun că bănuiţi motivul pentru care am venit".

„Nu ne luaţi micuţa noastră rază de soare", a spus bunicul meu, luând-o pe Timpey în braţe. „Niciodată n-aţi vrut să spuneţi că o veţi lua de aici!"

„Aşteapă un pic", spuse bătrânul domn aşezându-se şi

căutându-şi prin buzunar; „aşteaptă până auzi ce spune scrisoarea, şi apoi vei vedea ce părere o să ai despre plecarea ei”.

Şi a început să citească după cum urmează:

Domnul meu drag, sunt aproape copleşit de bucuria veştii pe care am primit-o acum o orăprin telegramă. Am auzit despre *prăbuşirea vasului Victoria şi am jelit-o*

Pe stâncă

109

pe scumpa noastră micuţă crezând că era printre cei ce s-au înecat. Mama ei a fost distrusă de pierderea ei şi zăcut grav bolnavă din momentul în care vestea tristă a ajuns la noi.

Trebuie să vă dezvălui sentimentele pe care le-am avut când am aflat pe neaşteptate că dragul nostru copil era în viaţă, teafăr şi fericit!

Vom veni cu următorul vas în Anglia pentru a o lua pe scumpa noastră micuţă. Soţia mea este destul de bine ca să poată călători săptămâna asta sau, dacă nu, vom veni altă dată. Mii de mulţumiri bravilor oameni care ne-au salvat fetiţa. Sper ca în curând să le pot mulţumi personal. Inima îmi este prea plină de fericire ca să pot scrie mai multe azi.

Copilul nostru se afla în grija unui prieten, pentru că ne doream ca ea să părăsească India înainte de a veni marile călduri, iar eu nu puteam să plec pentru următoarele două luni. Aşa se face că numele Villiers nu era pe lista pasagerilor de la bordul vasului Victoria. Vă mulţumesc

110.

Salvaţi din furtuna mării *cu sinceritate pentru toate eforturile pe*

care le-aţi depus pentru ca noi să aflăm că micuţa noastră este în siguranţă.

Rămân al vostru, cu toată sinceritatea.

Edward Villiers.

„Acum”, spuse bătrânul domn, uitându-se la mine şi zâmbind, deşi văzusem o lacrimă în ochii lui, „nu le permiteţi să-şi recapete fetiţa?”

„Ei bine, sincer să fiu” zise bunicul, „ce se mai poate spune după toate astea? Bieţii oameni, cât sunt de mulţumiţi!”

„Timpey”, am spus, luând fetiţa pe genunchii mei. „Cine crezi că vine să te vadă? Vine mama ta – ca s-o vadă pe micuţa Timpey!”

Copilul mi-a aruncat o privire serioasă; fără-ndoială, nu uitase cu totul acest cuvânt. Şi-a deschis ochii ei albaştri mai tare decât de obicei şi a privit foarte îngândurată pentru un minut sau două. Apoi a dat din cap aprobator cu multă înţelepciune şi a spus:

„Draga mamă vine s-o vadă pe Timpey?”

„Să fie binecuvântată!” spuse domnul în vârstă, mângâindu-i creştetul mic şi curat, „se pare că înţelege tot ce-i spui”.

Apoi ne-am aşezat la micul dejun; pe când mâneam, bătrânul domn Davis s-a întors înspre mine şi m-a întrebat dacă am citit acea bucăţică de hârtie pe care mi-o dăduse la ultima sa vizită.

„Da, domnule”, spuse bunicul meu, „bineînţeles că am citit-o”, şi i-a relatat despre ceea ce i s-a întâmplat lui Jem Miliar şi despre cuvintele pe care acesta mi le adresase în ultima dimineaţă din viaţa sa.

„Şi acum”, continuă bunicul, „îmi doresc, dacă sunteţi amabil, să îmi spuneţi şi mie cum pot să ajung pe Stâncă, pentru că acum stau pe nisip; nu este nicio îndoială, şi mă tem, aşa cum spuneaţi ultima dată când aţi fost aici, că nu voi rezista în faţa furtunii”.

„Este trist”, zise domnul Davis, „să fii pe nisip, când vine Marea Furtună”.

„Da, domnule, poate fi”, aprobă bunicul, „deseori stau seara în pat şi mă gândesc la aceste lucruri, în nopţile când vântul şi

valurile sunt furioase. Îmi vin în minte acele versuri ce vorbesc despre marea şi valurile care urlă, iar inima omului prăbuşindu-se în faţa lor de teamă. Dragul meu, cred că voi fi groaznic de înspăimântat, dacă va veni acea zi şi va trebui să-L văd pe Domnul venind în glorie".

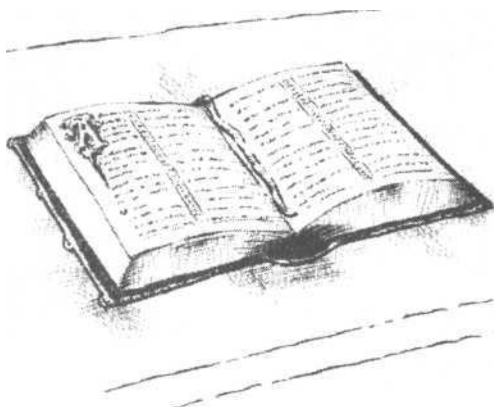
„Dar dacă eşti pe Stâncă nu ai de ce să te temi" afirmă bătrânul nostru prieten. „Şi toţi cei care au venit la Cristos şi se odihnesc în El, vor fi în siguranţă în acea zi, aşa cum sunteţi voi când se dezlănţuie furtuna, iar voi sunteţi în casă, la adăpost".

„Da", zise bunicul meu, „înţeleg asta, dar nu ştiu exact ce înseamnă să ajung pe Stâncă, domnule".

„Bine", spuse domnul Davis, „ce ai face dacă această casă ar fi fost construită pe nisip, acolo jos la mal, şi tu ai şti că la prima furtună care va veni ea va fi măturată?"

„Ce să fac, domnule!", spuse bunicul meu, „bineînţeles că aş dărâma-o şi aş construi-o pe stâncă".

„Exact!" aprobă domnul Davis. „În ceea ce priveşte raiul, ţi-ai clădit speranţele pe nisip – pe faptele tale bune, pe bunele tale intenţii şi pe tot felul de grămezi de nisip. Ştii că aşa ai făcut".

114

Salvaţi din furtuna mării

Pe stâncă

„Da”, recunoscu bunicul meu, „ştiu că aşa am făcut”.

„Bine, prietenul meu”, spuse domnul Davis, „pune-le pe toate jos. Recunoaşte: «Sunt un om pierdut dacă rămân aşa cum sunt; speranţele mele sunt clădite pe nisip.» Apoi, clădeşte-ţi speranţele pe ceva mai bun. Ceva care va rezista furtunii; clădeşte-le pe Cristos. El este singura cale către rai. El a murit pentru tine, un biet păcătos, ca tu să poţi merge în rai. Clădeşte-ţi speranţele pe El, prietenul meu. Pune-ţi încrederea în ceea ce a făcut El pentru tine, ca fiind singura ta speranţă de a ajunge în rai – aceasta înseamnă să construieşti pe Stâncă!”

„Înţeleg, domnule, acum ştiu ce vreţi să spuneţi”.

„Ia decizia asta” spuse domnul Davis, „şi speranţa ta va fi

115

una sigură şi de neclintit, o speranţă pe care nimic nu o poate spulbera. Şi când va veni marea furtună din urmă, nu te va atinge, pentru că tu vei fi în deplină siguranţă în acea zi, la fel de sigur cum eşti în far când furtuna se dezlănţuie afară, pentru că ai construit pe Stânca de neclintit”. Nu pot reproduce toată conversaţia pe care a avut-o domnul Davis cu bunicul

Salvaţi din furtuna mării meu în acea dimineaţă, dar îmi

amintesc că, înainte să plece, a îngenuncheat împreună cu noi şi s-a rugat ca fiecare dintre noi să fie găsit pe Stâncă atunci când va avea loc marea furtună.

Şi, de asemenea, îmi amintesc că în seara aceea, când bunicul mi-a urat noapte bună, a adăugat: „Alick, băiatul meu, nu vreau să mă duc la culcare în seara asta până nu pot spune şi eu ca bietul Jem Miliar:

Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin.
Toate celelalte sunt nisip care se cufundă.

Şi cred că bunicul meu s-a ţinut de cuvânt.

Pe stâncă

117

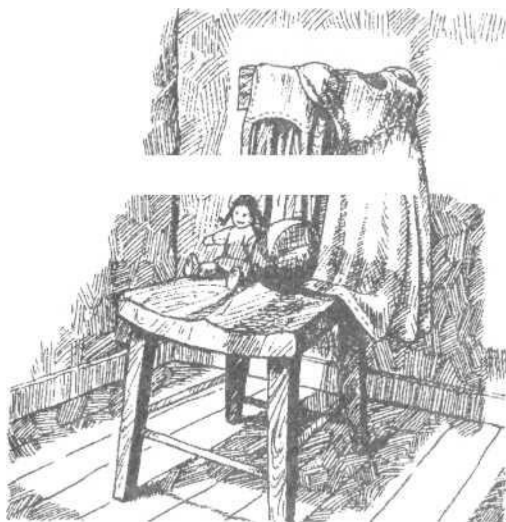
Salvaţi din furtuna mării

*u**A*

Era o dimineaţă rece şi mohorâtă; vântul bătea, iar ploaia lovea în ferestre. Vremea era prea umedă şi furtunoasă ca micuţa Timpey să iasă afară, aşa că ne jucam cu mingea în bucătărie, iar tata şi bunicul s-au dus jos la dig.

Fetiţa era aşa de drăgălaşă în dimineaţa aceea. Era îmbrăcată cu o rochiţă albastră pe care i-o făcuse *MlIEIMTL* doamna Miliar

Salvaţi din furtuna mării dintr-un material cumpărat de bunicul, şi cu un şorţuleţ alb şi curat. Striga de încântare în timp ce eu aruncam mingea peste capul ei, iar ea alerga să o prindă – moment în care uşa s-a deschis şi a intrat tata.

„Alick, Timpey este aici? Au venit!”

„Cine a venit, tată?” am întrebat.

„Tatăl şi mama lui Timpey; vin acum sus în grădină cu bunicul tău”.

Nu a sfârşit bine de spus aceste cuvinte că a şi intrat bunicul meu împreună cu o doamnă şi un domn. Imediat ce şi-a văzut fetiţa, doamna a alergat înspre ea, a îmbrăţişat-o şi a strâns-o tare, ca şi cum nu mai voia să se despartă de ea vreodată. Apoi s-a aşezat luând-o pe draga ei micuţă pe genunchi, mângâindu-i mânuţele, vorbindu-i şi privind-o cu teamă, pentru a vedea dacă fetiţa îşi aminteşte de ea.

La început, Timpey a fost un pic timidă, îşi plecase capul şi nu se uita la mama ei. Dar nu a durat decât un minut. Imediat ce mama ei a început să îi vorbească, fetiţa şi-a amintit de vocea ei, iar când doamna Villiers a întrebat-o, cu lacrimi în ochi:

„Mă cunoşti, micuţă Timpey? Scumpa mea micuţă, Timpey, cine sunt eu?” copilul s-a uitat în sus, a zâmbit şi a spus: „Dragă mamă – mama scumpă a lui Timpey!”, şi a început să-i mângâie faţa cu mânuţele ei plinuţe.

Văzând această scenă, nu mi-a mai părut rău că fetiţa trebuia să plece de la noi.

Îmi pot aminti foarte bine ce minunată a fost acea dimineaţă. Domnul şi doamna Villiers au fost aşa de politicoşi cu noi şi aşa de recunoscători pentru tot ceea ce făcusem eu şi bunicul meu pentru fetiţa lor. Ei considerau că acum copilul arăta mai bine şi mai viguros decât atunci când părăsise India şi erau aşa de încântaţi să afle că n-a uitat micile lecţii pe care le învăţase acasă. Doamna Villiers părea că nu îşi poate lua ochii de la copil; oriunde se ducea micuţa Timpey şi orice făcea, mama ei o urmărea peste tot, şi nu voi uita niciodată cât de fericiţi şi cât de bucuroşi erau tatăl şi mama ei.

Dar această zi minunată nu putea să dureze o veşnicie; şi o corabie trebuia să

122

Salvaţi din furtuna mării vină ia mal pentru a-i lua pe domnul şi doamna Villiers împreună cu copilul lor.

„Draga mea!” spuse bunicul oftând, luând-o pe micuţă pe genunchii lui, „niciodată nu mi-a părut aşa de rău să pierd pe cineva, sunt sigur că niciodată nu mi-a părut aşa rău. De ce o numesc mica mea rază de soare!? Vă rog să mă scuzaţi că spun aşa, dar în ciuda amabilităţii voastre, nu-mi doresc să o luaţi de la mine, nu vreau deloc, domnule!”

„Atunci nu ştiu ce îmi veţi spune când veţi auzi că doresc să vă iau mai mult decât atât” a spus domnul Villiers.

„Să luaţi de la mine mai mult decât atât?” a repetat bunicul meu.

„Da”, a afirmat domnul Villiers, aşezându-şi mâna pe umărul meu. „Vreau să îl iau şi pe nepotul dumneavoastră. Mi se pare o mare pierdere ca un tânăr aşa de bun să îşi irosească timpul izolat aici pe insulă. Lăsaţi-l să vină cu mine şi îl voi trimite pentru trei sau patru ani la o şcoală cu adevărat bună, iar apoi îl voi face un bun secretar sau ceva de genul acesta şi

Îl voi ajuta să îşi facă un drum în viaţă. Acum, prietenul meu, sunteţi dispuşi tu şi tatăl lui să-l lăsaţi să vină cu noi?”

„Ei bine”, a venit răspunsul bunicului, „nu ştiu ce să spun despre asta domnule; este foarte frumos din partea voastră, într-adevăr, foarte frumos, şi va fi un lucru foarte bun pentru Alick, fără îndoială; dar întotdeauna m-am gândit că el îmi va lua locul aici atunci când voi muri”.

„Da”, a intervenit tatăl meu, „dar vezi, eu o să fiu aici să fac asta, tată; şi dacă domnul Villiers este aşa de bun să îl ia pe Alick, sunt sigur că vom fi foarte bucuroşi ca el să aibă un asemenea prieten”.

„Ai dreptate, David, da, tu ai dreptate. Nu trebuie să fim egoişti, domnule, dar îl veţi lăsa să vină şi să ne vadă câteodată, nu-i aşa?”

„Oh, fiţi siguri de asta”, l-a asigurat domnul Villiers, „poate veni să îşi petreacă vacanţele aici şi, astfel, vă va povesti despre viaţa lui de la şcoală. Acum, Alick, tu ce părere ai? Este o şcoală excelentă în oraşul în care o să locuim, aşa că vei

fi aproape de noi, vei putea să ne vizitezi în după-amiezile tale libere şi să vezi ce îşi mai aminteşte Timpey din tot ce ai învăţat-o. Ce spui?”

Bineînţeles că eram foarte încântat şi le eram recunoscător pentru bunătatea lor. Tata şi bunicul au spus că nu vor putea niciodată să îi răsplătească pentru gestul lor.

„Să mă răsplătiţi pe mine?!” a rostit doamna Villiers. „Dar, prietenii mei, eu sunt cea care nu va putea să vă răsplătească vreodată. Gândiţi-vă o clipă la ce mi-aţi dăruit”, şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului fetiţei sale. „Aşa că putem considera acest lucru stabilit. Şi acum, când poate să vină Alick?”

Bunicul i-a rugat să mă mai lase o lună, iar domnul Villiers a spus că o face cu plăcere pentru că încă era vacanţă şi şcoala era închisă. Aşa că a venit timpul să îmi iau la revedere de la micuţa Timpey în acea după-amiază, cu speranţa că o voi revedea curând.

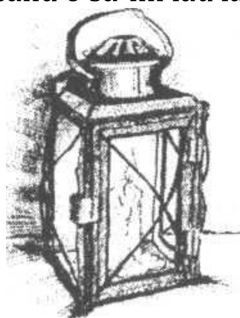
Tatăl ei o striga Lucy, care, după cum am aflat, era numele ei

adevărat. Timpey

Raza de soare revendicată era numele care îi fusese dat la naştere. Dar deşi Lucy era, fără îndoială, un nume mai drăguţ, simţeam că mă voi gândi la ea tot ca la micuţa Timpey – micuţa mea Timpey.

Nu voi uita niciodată sentimentele pe care le-am avut în acea lună. O nouă viaţă neobişnuită mi se deschidea înainte şi mă simţeam destul de copleşit de această situaţie.

Seară de seară stăteam împreună cu bunicul şi tata la focul din camera de pază, vorbind despre viitorul meu; şi în fiecare zi cutreieram micuţa şi draga noastră insulă, întrebându-mă cum mă voi simţi când o să-mi iau la revedere de la ea şi o să plec în lumea largă.

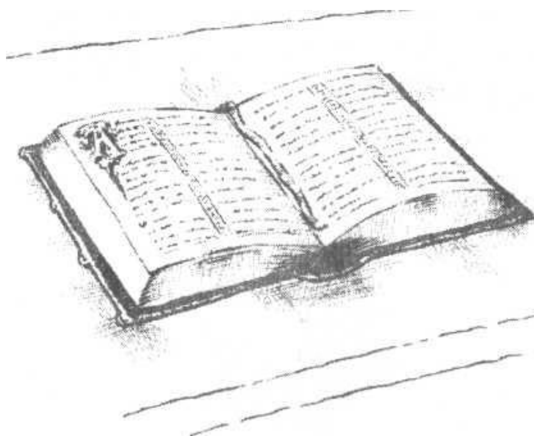

126

Salvaţi din furtuna mării

Din momentul în care am fost vizitaţi de domnul Davis, în casa noastră a avut loc o mare schimbare. Biblia cea mare a fost luată de la locul ei şi era citită şi studiată cu atenţie, iar duminica nu o mai petreceam ca toate celelalte zile, ci o ţineam cât puteam de bine, pe acea insulă singuratică.

Eram sigur că bunicul meu devenise un om nou. Lucrurile vechi s-au dus şi toate lucrurile s-au făcut noi. Îmi era mai drag ca niciodată şi eram foarte mâhnit că trebuie să mă despart de el.

Raza de soare revendicată

„127

„Nu te-aş fi părăsit niciodată, bunicule”, i-am mărturisit într-o zi, „dacă tata nu ar fi fost aici”.

„Nu” a răspuns el, „nu cred că te-aş fi lăsat să pleci, Alick; dar tatăl tău s-a întors exact la momentul potrivit; nu-i aşa, David?”

În cele din urmă a sosit şi ziua în care domnul Villiers a hotărât să vină să ne întâlnim în oraşul în care mergea vaporul în fiecare luni dimineaţă, când părăsea insula. Tata şi bunicul m-au însoţit la dig, jos, urmărindu-mă cu privirea în timp ce urcam la bord. Iar ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat bunicul au fost: „Alick, băiatul meu, stai pe Stâncă; asigură-te că stai pe Stâncă!”

Şi eram încredinţat că nu voi uita niciodată ultimele cuvinte pe care mi le-a spus bunicul.

128

130.

Salvaţi din furtuna mării

Sângele şi dreptatea lui Cristos

Versurile imnului spun:

Nădejdea mea e clădită pe nimic mai mult

Decât pe sângele şi pe dreptatea lui Cristos.

Ce înseamnă aceasta? Dacă te uiţi în Evanghelii, în special în Matei, capitolele 22 – 24, Marcu, în capitolele 14 – 16, Luca, în capitolele 22 – 24, şi Ioan, capitolele 18 – 21, vei citi despre moartea şi

învierea lui Iisus. Pe aceasta este clădită nădejdea noastră, şi credem în iertarea păcatelor, în viaţa veşnică, o viaţă fără sfârşit pe care o vom trăi în rai, împreună cu Cristos, atunci când vom muri.

Aceasta nu este o nădejde nesigură. Când ne punem încrederea în Iisus suntem absolut siguri că ceea ce El a promis se va împlini. Ne-a fost promisă iertarea păcatelor prin moartea lui Iisus. Cum poate moartea Lui să înfăptuiască acest lucru? Datorită dreptăţii şi desăvârşirii Sale. Cristos nu a făcut şi nu va face niciodată ceva greşit sau păcătos. Când a murit pe cruce, Cristos a luat asupra Lui pedeapsa noastră şi, pentru că era neprihănit, sacrificiul fără cusur al lui Cristos a câştigat, într-un mod uimitor şi minunat, viaţa veşnică pentru toţi cei care cred în Numele Lui.

Verset biblic: *1 Petru 1*: *3 – 5*

GÂNDURI SUPLIMENTARE

131

Sprijinul deplin pe Numele lui Cristos

Nu îndrăznesc să-mi pun încrederea nici în cea mai plăcută zidire.

Ci mă sprijin deplin pe Numele lui Cristos.

Care este semnificaţia Numelui lui Iisus şi de ce este aşa uimitoare? Numele Iisus înseamnă – Dumnezeu salvează.

Din ce ne salvează Dumnezeu? Dumnezeu ne salvează din păcat, de Satan şi de pedeapsa veşnică. Datorită dragostei lui Cristos suntem răscumpăraţi. *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea*, *că L-a dat pe singurul Lui Fiu*, *pentru ca oricine crede în El să nu piară*, *ci să aibă viaţa veşnică* (*Ioan 3*: *16*).

Iisus are multe nume minunate. El este Calea, Adevărul şi Viaţa – aceasta înseamnă că El este Singurul în care ne putem pune încrederea pentru a primi salvarea veşnică. Numele *Fiul lui Dumnezeu* ne arată că El este Dumnezeu şi că este divin; *Mielul lui Dumnezeu* ne arată că el şi-a sacrificat viaţa de bunăvoie pentru a ne salva din păcat. Numele *Cristos* ne spune că El este Alesul lui Dumnezeu, Singurul care ne poate aduce din nou într-o relaţie deplină cu Dumnezeu.

Cunoscând toate aceste nume minunate, nu putem decât să ne punem încrederea în El, peni i U că nimeni altcineva nu are cuvintele viei 11 Pune-ţi toată încrederea în El.

Verset biblic: *Faptele Apostolii* >/ / *13*
132
Salvaţi din furtuna mării
Ancora mea mă protejează
Următoarea strofă a imnului menţionează a-lergarea de pe cale şi furtuna vijelioasă:

Când în alergarea mea, drumul devine obositor.
Mă odihnesc în harul Lui neschimbător;
În orice vijelie puternică şi furtunoasă.
Ancora mea mă protejează.

Viaţa este uneori ca şi o cursă. Oamenii încearcă să fie primii sau să fie cei mai importanţi. Dar alergarea creştină este diferită. Noi nu trebuie să ne trăim vieţile pentru noi, ci pentru Cristos. Viaţa de creştin poate fi o mare luptă. Dar când drumul nostru prin viaţă devine anevoios, putem să ne bizuim pe Iisus. El este întotdeauna plin de dragoste şi îndurare.

Dacă te-ai aflat vreodată pe mare în vreme de furtună, ştii cât de înspăimântător este. Vapoarele pot fi zdruncinate de valuri. Ele pot fi chiar izbite de stânci şi sfărâmate în bucăţi dacă nu sunt bine susţinute de o ancoră puternică.

Dacă nu îţi pui încrederea în Cristos, viaţa poate fi ca o furtună periculoasă. Păcatul şi ispitele te pot determina să faci lucruri care nu numai că îţi vor distruge viaţa, dar te vor depărta totodată de Dumnezeu. Cei care îl cred şi îl urmează pe Cristos sunt ca bărcile cu ancoră solidă. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă cum să trăim, iar dragostea şi iertarea Lui ne ţin în siguranţă neîncetat şi pentru eternitate.

Verset biblic: *Evrei 6*: *19*
GÂNDURI SUPLIMENTARE
— 133
Jurământul, legământul şi sângele Lui
Ce semnificaţie are cuvântul „jurământ”?
Jurământul, legământul şi sângele Lui.
Mă susţin în şuvoiul copleşitor.
Jurământul” este un alt cuvânt folosit pentru promisiune.

„Legământul” înseamnă o promisiune importantă care nu poate fi călcată. Dumnezeu a făcut un legământ cu oamenii Săi – cu toţi cei care îşi pun încrederea în Numele Fiului Său, Iisus Cristos. Pentru că pe cruce Iisus a luat asupra Lui pedeapsa noastră, Dumnezeu. Se uită la cei care cred în Iisus şi vede dreptatea Lui în locul păcatului.

Prin Cuvântul Său, Dumnezeu le promite oamenilor că păcatul va fi nimicit. El a promis un Răscumpărător – dar a promis şi o judecată pentru cei care îl resping şi trăiesc în păcat. Dumnezeu a promis salvare – iar aceasta este asigurată prin moartea lui Iisus Cristos.

Cuvântul lui Dumnezeu este perfect şi drept, iar promisiunile Lui sunt ţinute pentru totdeauna, ele nu sunt încălcate niciodată. Când se apropie clipa plecării noastre, credinţa noastră în jertfa lui Iisus ne dă siguranţă în trecerea de la moarte la viaţă.

Verset biblic: *Ioan 3*: *16*

134.

Salvaţi din furtuna mării

El e singura mea speranţă şi stabilitate.

Următorul vers al imnului ne vorbeşte despre Cel în care trebuie să ne încredem:

Când tot sprijinul meu pământesc se clatină.

El e singura mea speranţă şi stabilitate.

Uneori ne putem pune încrederea în lucruri neînsemnate, precum banii sau rezultatele bune la examene. Este bine să treci examenele şi să ai o slujbă, şi ar trebui să îi mulţumim lui Dumnezeu pentru aceste lucruri. Dumnezeu ne poate binecuvânta în multe feluri. Dar a-ţi pune încrederea în altceva decât în Iisus Cristos este dezastruos.

Dacă te încrezi în lucruri, ce se întâmplă când aceste lucruri sunt distruse? Nădejdea ta e spulberată. Ce se întâmplă când oamenii pe care îi iubeşti mor? Speranţa ta moare odată cu ei. La urma urmei, lucrurile precum banii, examenele şi chiar oamenii nu durează o veşnicie. Biblia ne îndeamnă să ne punem încrederea în lucrurile de dincolo, şi nu în cele de pe pământ. Lucrurile pământeşti pier în cele din urmă, ele nu sunt făcute să dureze.

Aşa cum o clădire necesită o bună fundaţie – tot aşa şi vieţile noastre au nevoie de fundaţie pentru ziua de azi şi pentru eternitate. Iisus Cristos este singura Temelie puternică şi durabilă pe care ne putem sprijini. El este Stânca.

Verset biblic: *1 Corinteni3*: *II*

GÂNDURI SUPLIMENTARE

— 135

Când va suna ultimul sunet de trompetă

Ce semnificaţie are acest vers?

Când va suna ultimul sunet de trompetă.

Oh, *vreau să fiu găsit că sunt al Lui*.

Astăzi, auzim o trompetă de obicei într-o orchestră, dar în trecut, trompetele anunţau începutul unei lupte sau înştiinţau pe toată lumea că regele îşi face apariţia.

Iisus Cristos. Se va întoarce într-o zi. Când a venit prima dată pe pământ, El S-a arătat ca un prunc în staul, dar la a doua Sa venire va apărea ca un Rege victorios. Trupurile celor care L-au iubit se vor scula din mormânt, aşa cum s-a întâmplat şi cu El. Ele vor fi reunite cu sufletele lor şi înălţate în împărăţia veşnică pentru a trăi pentru totdeauna alături de Mântuitorul lor.

Cei care nu îl urmează pe Cristos vor avea un viitor etern diferit – un viitor în care vor plânge, se vor tângui şi vor fi separaţi în iad. Vino la Iisus, acum, şi când va veni acel moment, al venirii Domnului Iisus, vei fi găsit în El. Astfel, vei primi viaţa veşnică şi nu moartea.

Verset biblic: *1 Tesaloniceni 4*: *15 – 17*

136

Salvaţi din furtuna mării îmbrăcat doar cu dreptatea Lui.

Ce înseamnă să fii îmbrăcat în dreptate?

Îmbrăcat doar cu dreptatea Lui.

Să stau desăvârşit în faţa tronului Său.

În Biblie se găseşte o relatare despre cineva care s-a dus la o nuntă îmbrăcat nepotrivit. Şi a fost dat afară. Iisus a folosit această istorioară pentru a ne învăţa că, în zilele din urmă, trebuie să fim pregătiţi. Dacă nu eşti îmbrăcat cu dreptatea lui Cristos, nu eşti pregătit pentru eternitate. Unii oameni cred că pentru a ajunge în rai,

trebuie să fie buni şi decenţi. Dar nu este de ajuns. Este nevoie de mult mai mult decât atât.

Dacă treci prin viaţă doar comportându-te frumos, nu eşti încă pregătit pentru rai. Există un singur mod prin care poţi fi gata să-L întâlneşti pe Dumnezeu, iar acesta este să-ţi pui încrederea în Iisus înainte de a-ţi încheia viaţa de pe pământ. În loc să te bizui pe ceea ce ai făcut tu, încrede-te în ce a făcut Iisus pentru tine. Moartea Lui semnifică faptul că tu poţi să stai în faţa lui Dumnezeu îmbrăcat în dreptatea perfectă a lui Iisus.

În zilele de pe urmă, când îl vom întâlni pe Dumnezeu, dacă îi aparţinem lui Iisus vom fi ca El – desăvârşiţi, perfecţi.

Verset biblic: 2 *Corinteni 5*: *21*

GÂNDURI SUPLIMENTARE

137

Pe Cristos, Stânca cea tare mă sprijin, Toate celelalte sunt nisip care se cufundă.

Dacă mergi de-a lungul unei plaje necunoscute, ai grijă pe unde păşeşti. Plajele pot fi locuri singuratice şi periculoase. Un pericol poate fi nisipul în care te afunzi. Nisipul acesta nu este la fel de stabil ca şi nisipul normal, iar dacă stai pe el poţi să te scufunzi. Este foarte dificil să ieşi de acolo – căci cu cât te lupţi mai mult, cu atât este mai greu să îţi scoţi picioarele afară în siguranţă.

Alte lucruri pe care le vei observa pe plajă sunt rocile şi adânciturile din roca. O rocă este solidă şi stabilă şi nu seamănă deloc cu nisipul care se scufundă. Roca este opusul nisipului. Aşadar, de ce Iisus este ca o rocă, iar toate celelalte sunt ca nisipul care se cufundă?

Când vei muri sau când va veni Iisus, ai doar două opţiuni – viaţa veşnică sau moartea veşnică. Dacă eşti salvat prin Iisus Cristos, eşti în siguranţă pentru că stai pe un teren stabil. Dar dacă nu eşti salvat, te afli pe un pământ periculos. Toate celelalte religii sunt false. Dacă nu ţi-ai pus încrederea în Cristos, atunci nu ai viaţă veşnică. Eşti pe nisip care se scufundă. Obţine siguranţa cât mai ai timp – roagă-L pe Dumnezeu să îţi ierte păcatele în Numele lui Iisus.

Verset biblic: *Matei 7*: *24 – 25*

O. F. Walton

— ţ) alurile se înalţă tot mai mult, iar vasul este izbit de stânci.

J „Alick şi bunicul său au pornit cu barca în larg pentru a salva cât mai multe vieţi de pe vaporul gata să fie înghiţit de marea învolburată. De data aceasta s-au întors pe insulă cu un singur suflet – o fetiţă ce a fost aruncată peste bord cu puţin înainte ca un val uriaş să lovească vasul distrus, sfărâmându-l în mii de bucăţele. Cine este ea? Unde îi sunt părinţii? Ce vor face ei?

I n timp ce furtuna dispare la orizont, micuţa misterioasă x salvată atinge vieţile câtorva oameni singuratici. Un alt străin soseşte pe insulă, iar Alick descoperă că orice furtună s-ar abate asupra ta, există o Stâncă la adăpostul căreia eşti în siguranţă.

y sus Cristos este o ancoră, o fortăreaţă mai puternică decât farul de pe stâncă, mai puternică chiar decât moartea!

7

f /\oamne, Tu eşti stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! *ISC J Dumnezeule, Tu eşti stânca mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă şi întăritura mea*!

Psalmul 18: *2*